

ULTIMELE CUVINTE ale lui IACOV

Hugo Bouter

Introducere

„În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!” (Geneza 49.18)

Geneza 49 relatează voia patriarhului Iacov. Aceasta avea o mare valoare nu numai pentru descendenții săi imediați, ci și pentru posteritate. Dincolo de cei doisprezece fii ai săi, Iacov, aflat pe moarte, se adresează celor douăsprezece seminții care vor ieși din ei, spunând tot ceea ce li se va întâmpla.

La sfârșitul vieții sale, Iacov, înșelătorul despre care cunoaștem atâtea lucruri rele din însemnările anterioare ale cărții Geneza, a fost ridicat la mari înălțimi spirituale. Înzestrat de Duhul lui Dumnezeu cu daruri profetice, onorabilul patriarh a devenit un profet care putea vedea în viitorul îndepărtat. Cuvintele sale priveau ceea ce se va întâmpla cu Israel „în vremurile care vor veni” (versetul 1). El a menționat detalii specifice care nu aveau să se împlinescă decât începând cu perioada judecătorilor sau chiar mai târziu. Unele dintre ele încă își mai așteaptă împlinirea. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care cercetătorii istorici și critici au considerat aceste binecuvântări mult mai recente decât sunt de fapt, văzându-le ca pe o culegere de așa-zise „zicători ale semințiilor”, comparabile cu ultimele cuvinte ale lui Moise sau cu cântarea Deborei (Deuteronom 33; Judecători 5). Aceasta le-ar devaloriza până la nivelul unor zicători și proverbe care erau spuse în timpul întrunirilor publice pentru învățarea copiilor lui Israel. Apare evident că o asemenea viziune este în detrimentul inspirației Scripturii. Mai mult, îi degradează pe patriarhi la nivelul unor nomazi obișnuiți, de la care nimeni nu s-ar putea aștepta la o asemenea realizare literară - Geneza 49 este scrisă în forma unui poem.

Totuși, nu există motive întemeiate pentru a susține că aceste binecuvântări ar fi ale altcuiva decât ale lui Iacov. Geneza 49 este strâns legată de capitolul precedent, în care Iacov a binecuvântat pe fiii lui Iosif. De asemenea, putem spune că binecuvântând pe fiii săi, Iacov continua o tradiție existentă. Când Isaac a fost bătrân, a binecuvântat pe Iacov și pe Esau, binecuvântările sale având, la fel, o importanță deosebită în perspectivă (Geneza 27). Același lucru se poate spune și despre cuvintele profetice ale lui Noe către fiii săi (Geneza 9). Un alt motiv pentru care aceste exemple sunt importante este acela că ele resping încă un argument pe care unii l-au adus pentru a nega faptul că aceste cuvinte sunt ale lui Iacov. Deoarece nu toate cele spuse de Iacov despre fiii săi sunt binecuvântări, în timp ce în versetul 28 se spune că i-a binecuvântat pe fiecare dintre ei cu binecuvântarea potrivită lui, unii ar putea spune că Ruben, Simeon și Levi n-au primit deloc o binecuvântare. Binecuvântarea lor ar putea fi mai bine caracterizată ca blestem. Dar această obiecție nu rezistă, dacă avem în vedere că aceleași aspecte sunt valabile și pentru binecuvântarea lui Isaac către Esau și, mai mult ca sigur, pentru cuvintele lui Noe către Canaan. Dincolo de aceasta, Dumnezeu poate să preschimbe un blestem într-o binecuvântare, după cum vedem în istoria lui Levi (binecuvântarea lui Moise în Deuteronom 33). Efectul expunerii faptelor rele ale cuiva, cum se face în primele două binecuvântări, poate fi deosebit de benefic. Astfel, avem toate motivele să privim aceste cuvinte ca binecuvântări.

Binecuvântările lui Iacov pentru fiii săi sunt în esență profetice. El privește de-a lungul întinsei perioade a robiei lui Israel în Egipt, de-a lungul călătoriei spre Țara Făgăduinței și intrării în Canaan. Cuvintele lui pătrund dincolo de perioada judecătorilor sau chiar a împăraților; ele răzbat în viitorul îndepărtat. Literal, el nu spune „în vremurile care vor veni” (versetul 1), ci „în zilele din urmă”. Această expresie o întâlnim de paisprezece ori în Vechiul Testament (de ex. în: Numeri 24.14; Isaia 2.2; Daniel 2.28 și Osea 3.5). În ultimă instanță, ea se referă la mileniul în

care toate promisiunile lui Dumnezeu pentru Israel vor fi împlinite. Chiar și numai pentru acest motiv merită într-adevăr să studiem aceste profeții ale patriarhului Iacov.

Capitolul 1 RUBEN

„Ruben, tu, întâiul meu născut, puterea mea și pârgă tăriei mele, întâiul în vrednicie și întâiul în putere, năvalnic ca apele, tu nu vei mai avea întâietatea! Căci te-ai suit în patul tatălui tău, mi-ai spurcat patul, suindu-te în el“ (Geneza 49.3-4).

Un mesaj serios

După ce în două rânduri Iacov și-a chemat fiii să se strângă împreună ca să asculte ceea ce avea să le spună tatăl lor muribund (Geneza 49.1-2), era firesc ca el să se adreseze întâi fiului său cel mai mare, Ruben. El i s-a adresat direct, ca și lui Iuda și Iosif. Celelalte binecuvântări sunt întrucâtva mai distante, la persoana a treia. Dacă rămânem puțin să reflectăm asupra cuvintelor lui Iacov, vedem că ele conțin un mesaj serios pentru Ruben: „Ruben, tu ești întâiul născut, cel de la care așteptam cel mai mult și care are mai multă responsabilitate decât ceilalți. Dar, vai, tu mi-ai spulberat așteptările și de aceea nu mai poți păstra locul de cinste ca întâi-născut“.

Ideea fundamentală a acestor cuvinte este cea de vinovăție și pedeapsă. Căderea lui Ruben este afirmată în versetul 4. El pângărise patul tatălui său, comițând adulter cu Bilha, concubina lui Iacov (Geneza 35.22). În consecință, el și-a pierdut locul de frunte - aceasta a fost pedeapsa pentru păcatul său. Același model se poate vedea și în următoarea binecuvântare - vina lui Simeon și Levi ducând, de asemenea, la o anumită pedeapsă (versetul 7). Așa sunt legile guvernării lui Dumnezeu, deși harul Său poate comuta pedeapsa sau o poate preschimba chiar într-o binecuvântare. În cazul lui Ruben, pedeapsa a fost comutată, în timp ce în cazul lui Levi, mai târziu, pedeapsa a fost schimbată în binecuvântare (Deuteronom 33.6, 8-11). De fapt, primii trei fii ai lui Iacov ne prezintă un simbol al căderii lui Israel și, mai general, al eșecului primului om în responsabilitatea lui, precum și modul în care Dumnezeu tratează aceasta.

Oricum, în cazul lui Ruben există încă un aspect care a făcut căderea lui mult mai gravă. Iacov nu a început spunând despre păcatul lui Ruben, ci despre privilegiile lui de întâi-născut. În versetul 3, aceste privilegii sunt lărgite, astfel încât, în lumina lor, vina și pedeapsa au devenit mai acute. Poziția înaltă a lui Ruben i-a făcut căderea cu atât mai mare.

Omul pierde curând dreptul la privilegiile sale

Faptul acesta s-a repetat adesea de-a lungul istoriei omului. În grădina Edenului, Adam și Eva erau într-adevăr privilegiați, dar după ce au căzut în păcat, au fost alungați din Paradis și au pierdut privilegiile de care se bucuraseră acolo. Vedem apoi cum răul s-a dezvoltat în continuare pe linia lui Cain. După ce a omorât pe Abel, Cain a fugit de Domnul, devenind astfel precursorul unei culturi fără Dumnezeu. Această perioadă din istoria omenirii, în care omul a umblat în lumina propriei conștiințe, a luat sfârșit prin judecata potopului. Îl vedem apoi pe Noe având înaltul privilegiu de a fi guvernatorul noului pământ. Totuși el a eșuat foarte curând, deoarece nu s-a putut autodisciplina căzând în beție. Această dispensație, care a fost marcată de introducerea guvernării omenești, a luat sfârșit prin judecată, manifestată prin încurcarea limbilor. După aceea a fost chemat Avraam, în care s-au conturat promisiunile deosebite ale lui Dumnezeu pentru poporul legământului Său. Dar foarte curând după sosirea lui în țara pe care Dumnezeu i-o arătase, s-a dus în Egipt, unde a intrat în mari necazuri. Egiptul a fost și țara unde s-a încheiat istoria patriarhilor - a fost cuptorul de foc încins pentru a purifica pe urmașii lor înainte ca

Dumnezeu să-i primească în calitate de popor al Său. După ce Israel a fost eliberat din robia acelei țări și Dumnezeu i-a adus la Sine „pe aripi de vultur“, ei au eșuat, căzând în idolatrie la muntele Sinai.

De fapt, istoria Israelului este o lungă înșiruire de căderi omenești întâmpinate de harul divin. Îndată ce Aaron și fiii săi au fost consacrați să slujească în calitate de preoți, preoția a eșuat datorită lui Nadab și Abihu, care s-au apropiat de Dumnezeu cu foc străin. Israelii au disprețuit țara cea bună a Canaanului și, în timpul călătoriei prin pustie, s-au răzvrătit neîncetat împotriva Domnului. După ce au intrat în țară, au eșuat prin aceea că au cucerit numai parțial Țara Făgăduinței. Perioada judecătorilor a sfârșit într-un haos enorm. Fiii lui Samuel, ultimul judecător și primul profet, nu au umblat în căile lui. Regatul a eșuat imediat prin Saul, rege după carne (prin firea naturală). Perioada lui Israel sub Lege a sfârșit prin exil, întâi al celor zece seminții, apoi al celorlalte două care mai rămăseseră. Atunci Dumnezeu Și-a părăsit tronul din Ierusalim, transferând puterea imperiilor lumii.

Aceasta a marcat începutul perioadei națiunilor, care va dura până la a doua venire a lui Hristos. Dar chiar și întâiul cap al acestor imperii a eșuat, căzând în idolatrie și în glorificarea de sine.

Atunci când Hristos a venit la ai Săi, a fost respins și crucificat. După învierea și înălțarea Lui, Duhul Sfânt S-a coborât pe pământ și de atunci, Dumnezeu continuă să strângă Mireasa - Adunarea - pentru Fiul Său, atât dintre iudei, cât și dintre neamuri. Dar chiar la începutul perioadei Bisericii, minunata ei înfățișare descrisă în cartea Faptele Apostolilor este stricată prin păcatul lui Anania și Safira. Toate aceste exemple ilustrează clar faptul că omul cedează poziția acordată de Dumnezeu și că foarte curând își pierde privilegiile.

Ruben și-a pierdut dreptul de întâi-născut

Același lucru s-a întâmplat și cu Ruben, care și-a pierdut dreptul prin naștere, datorită căderii sale. Care erau deci privilegiile de întâi-născut ale lui Ruben? Întâi, Iacov l-a numit puterea lui și pârgă tăriei lui. El era dovada puterii virile a lui Iacov și moștenitorul familiei, care putea să asigure alți urmași. În Psalmi găsim o expresie similară - „pârgă puterii“ lor, referindu-se la întâii născuți ai egiptenilor (Psalmul 78.51; 105.36). În legea privind drepturile întâiului născut, Moise a spus că întâiul născut al unui israelit avea dreptul la o parte dublă de moștenire, fiind „cel dintâi rod al puterii lui“ (Deuteronom 21.17).

În al doilea rând, Ruben, ca întâi-născut, era cel dintâi în demnitate și în putere (versetul 3). El avea ascendență asupra fraților săi și locul de frunte între ei, nu numai în ce privea proprietatea, ci și ca poziție. El avea dreptul la o parte dublă de moștenire, dar și la o poziție specială, ca persoană cu autoritate. Această poziție de autoritate este probabil cel mai clar exprimată în binecuvântarea lui Isaac pentru întâiul său născut: „Să-ți fie supuse popoare și neamuri să se închine înaintea ta! Să fii stăpânul fraților tăi și fiii mamei tale să se plece înaintea ta!“ (Geneza 27.29). Legat de aceasta, sensul expresiei „întâi-născut“ a devenit mai târziu: „cineva cu un anumit rang, cu o anumită demnitate“. Spre exemplu, citim despre David, care era al optulea fiu al lui Isai, că Dumnezeu l-a făcut un întâi-născut, cel mai înalt dintre împărații pământului (Psalmul 89.27). Acest adevăr este și mai valabil în Noul Testament, unde același cuvânt este folosit exclusiv pentru a-L desemna pe Hristos Însuși în poziția Lui supremă. În toate lucrurile și în toate relațiile, El are primul loc, atât față de frații Săi, cât și față de întreaga creație, chiar și față de cei morți (Romani 8.29; Coloseni 1.15, 18; Evrei 1.6; Apocalipsa 1.5).

Vai, Ruben și-a pierdut dreptul de moștenire, astfel încât nu mai putea avea întâietate. Aceasta explică Iacov în versetul 4: „Năvalnic ca apele, tu nu vei mai avea întâietatea, căci te-ai suit în patul tatălui tău...“ Ruben, mânat de patimile lui, a comis adulter cu concubina tatălui său. Nestăpânirea poftelor este bine exprimată prin imaginea apelor năvalnice care nu pot fi controlate. Ruben n-a putut stăvili șuvoiul apelor amare care ieșea din inima lui și-l întina

(Marcu 7.21-23; Iacov 3.11). O persoană care a fost reînnoită prin Hristos și care a primit Duhul Sfânt are în sine un izvor din care curge apă vie, dulce și curată (Ioan 4.14; 7.37-39).

Din cauza păcatului său, Ruben și-a pierdut statutul de întâietate asupra fraților săi. De aceea seminția lui Ruben n-a avut niciodată o poziție de căpetenie între israeliți. Ruben n-a dat conducători importanți decât numai în sensul negativ. În timpul revoltei lui Core, Datan și Abiram (Numeri 16.1), rubeniții nu și-au căutat moștenirea în Țara Făgăduinței, ci de cealaltă parte a râului Iordan (Numeri 32; Iosua 22). Mai târziu, când a trebuit să se dea bătălii, ei s-au ținut departe de frații lor (Judecători 5.15-16). Ținutul lor, la est de Iordan, era extrem de vulnerabil la atacurile inamice, în special ale moabiților și ale arameilor; ei aveau să fie printre primele seminții luate în exilul asirian.

Ruben a trebuit să cedeze poziția de conducător - pe care ar fi putut să o dețină - lui Iuda, cel de-al patrulea fiu al lui Iacov. Simeon și Levi au fost săriți datorită violenței lor față de locuitorii din Sihem. Dar despre Iuda, Iacov a spus că sceptra nu se va depărta de el, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui (versetul 10). Iuda avea să fie seminția regală și „din el a ieșit un domnitor (Prințul)” (1 Cronici 5.2). Pe lângă aceasta, din 1 Cronici 5 s-ar părea că privilegiile de întâi-născut au fost împărțite. Deși Iuda a primit poziția de conducător, binecuvântarea specială de întâi-născut - partea dublă de moștenire - a revenit lui Iosif. Faptul acesta este clar confirmat în Geneza 49. Cele mai bogate binecuvântări au fost rezervate lui Iosif, întâiul născut al Rahelei (Geneza 49.22-26).

Dar nu trebuie să uităm a lua notă de lucrarea harului lui Dumnezeu manifestat în istoria seminției lui Ruben. Pe de o parte este acest subiect negativ, al pedepsei, care l-a făcut pe Ruben să-și piardă curând însemnătatea, în timp ce pe de altă parte este tema pozitivă a harului lui Dumnezeu, care a păstrat această seminție ca să nu se stingă. Acest fapt din urmă este reliefat în mod deosebit în binecuvântarea lui Moise: „Trăiască Ruben și să nu moară”, și bărbații lui să nu fie puțini la număr!” (Deuteronom 33.6). Aici Moise a cerut har pentru Ruben astfel încât, în pofida faptului că era mic și neînsemnat, seminția să supraviețuiască. În aplicație spirituală, aceasta arată necesitatea lucrării harului lui Dumnezeu de însuflețire pentru ca cineva să poată sta înaintea lui Dumnezeu și să fie binecuvântat de El. Un alt lucru remarcabil este că în Apocalipsa 7, seminția lui Ruben este reprezentată între aceia din Israel care vor fi pecetluiți și este menționată a doua după Iuda.

Mesajul pentru Israel și Biserică

Întâiul născut al lui Iacov l-a dezamăgit. Ruben a pângărit ceea ce ar fi trebuit să fie sfânt pentru el (Levitic 18.8). El nu umblase pe căile lui Dumnezeu și de aceea a trebuit să fie înlăturat din poziția de întâi-născut. Dar același principiu se aplică și la întregul Israel ca națiune, el fiind întâiul născut al lui Dumnezeu (Exod 4.22-23). Dumnezeu l-a chemat din Egipt, l-a eliberat și l-a îngrijit ca subiect special al dragostei Sale (Osea 11.1-4). Dar, în repetate rânduri, Israel l-a întors spatele, purtându-se într-un fel cu totul nepotrivit pentru un întâi-născut. Din acest motiv, Dumnezeu a îndepărtat pe poporul Său, numele lui fiind acum „Lo-ami” (Nu-i poporul Meu - Osea 1.9). Dar este bine să știm că, în ultimele zile, Dumnezeu, în harul Său, va inversa situația.

Putem continua pe aceeași linie și pentru noi, în calitate de creștini, care suntem acum poporul lui Dumnezeu. Istoria noastră nu a fost mai bună decât a lui Israel și nici noi n-am răspuns înaltei noastre chemări, întocmai cum israeliții erau copii - literal „fii” - ai lui Dumnezeu (Deuteronom 14.1-2), credincioșii alcătuiesc acum Biserica celor întâi-născuți (Evrei 12.23). Hristos are întâietatea între mai mulți frați. Deși Noul Testament îi rezervă numai lui Hristos titlul de „întâi-născut”, noi suntem legați de El, demnitatea Sa răsfrângându-se asupra noastră. Prin El am obținut poziția de copii și de fii ai lui Dumnezeu, binecuvântări care au rămas necunoscute până când Fiul lui Dumnezeu a venit în trup de carne și până când Duhul Fiului lui Dumnezeu a fost trimis în inimile noastre (Galateni 4.4-6). În timp ce Israel a cunoscut aceste relații într-un sens colectiv și într-o înfățișare exterioară, semnificația lor deplină a fost dezvăluită numai după

moartea lui Isus pe cruce. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu pentru că suntem născuți din El și, în această calitate, putem arăta lumii cine este Tatăl nostru. Suntem, de asemenea, fii ai lui Dumnezeu după planul veșnic al lui Dumnezeu și prin lucrarea de mântuire a lui Hristos (Romani 8.15; Galateni 4.4-7; Efeseni 1.5-7). Și, fiind astfel, Dumnezeu ne-a rânduit pentru Sine, pentru a-I sluji și a-L onora, ca fii în care își găsește plăcerea (Proverbe 3.12). Suntem noi, atât individual cât și colectiv, în armonie cu aceasta, răspunzând acestor privilegii? Oare nu trebuie să luăm cunoștință că există multe lucruri contrare acestei chemări înalte?

Când privim înapoi în istoria Bisericii, trebuie să admitem că deseori s-a acționat mai curând neținând seama de Dumnezeu, decât respectându-L și că s-a răspuns sub așteptările lui Dumnezeu în privința poporului Său. Biserica a fost un popor sfânt în tot atât de mică măsură ca și Israel. Ea l-a aparținut exclusiv și s-a aflat în posesia Lui, dar s-a amestecat cu lumea și a fost găsită vinovată de idolatrie (Apocalipsa 2 și 3). De la începutul existenței ei, taina nelegiurii se afla la lucru (2 Tesaloniceni 2.7). Ea și-a părăsit dragostea dintâi și a căzut din poziția înaltă pe care o avusese în gândurile lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.4-5). De aceea creștinătatea va fi înlăturată de pe poziția de martor al lui Dumnezeu pe pământ, întocmai cum Ruben n-a putut să-și păstreze poziția de întâi-născut. Totuși, aceasta nu înseamnă că planurile și gândurile lui Dumnezeu vor rămâne neîmplinite din cauza căderii omului, pentru că toți creștinii adevărați vor fi părtași la gloria lui Hristos atunci când El va fi adus în lume ca Întâi-născut și va domni ca Prinț al păcii (Geneza 49.10). Ceea ce omul a stricat, Hristos va restaura.

În sfârșit, câteva cuvinte despre semnificația numelui Ruben (= vedeți fiu). Fără îndoială că acesta exprimă surpriza plină de recunoștință care a umplut inima Leaei după ce a dat naștere întâiului ei născut. Ca și Eva, probabil ea a gândit că a căpătat, cu ajutorul lui Dumnezeu, un copil de nădejde de parte bărbătească (Geneza 4.1; 29.32). Ambele mame au fost dezamăgite de fiii lor și amândouă au trebuit să învețe că nu te poți aștepta la nimic bun din partea omului firesc. Dar odată ce am fost reînnoiți prin Hristos și am devenit copii și fii ai lui Dumnezeu, putem fi cu adevărat mulțumitori și fericiți. Bindecuvântarea de a fi fiu este un lucru scump, care ne face să-L cinstim pe Acela pe care acum îl chemăm ca Ava, adică Tată. Lea a exclamat: „Vedeți fiu!“ Noi putem exclama: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!“ (1 Ioan 3.1). Deci să ne purtăm ca niște copii și fii vrednici, pentru ca imaginea Fiului lui Dumnezeu să se poată vedea în noi.

Capitolul 2

SIMEON ȘI LEVI

„Simeon și Levi sunt frați; săbiile lor sunt niște unelte de silnicie. Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor! Căci în mânia lor au ucis oameni și în răutatea lor au tăiat vinele taurilor. Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată și furia lor, pentru că a fost prea sălbatică! Îi voi împărți în Iacov și-i voi risipi în Israel“ (Geneza 49.5-7)

Frați la rău

Din punct de vedere structural, cea de-a doua binecuvântare a lui Iacov este asemănătoare cu prima - recunoaștem din nou tema vinovăției și a pedepsei. Ruben nu-și stăpânise dorința și comisese adulter cu Bilha; Simeon și Levi săvârșiseră acte de violență față de locuitorii din Sihem. Astfel, Iacov se referă din nou la un incident din viața lui care avusese loc cu mult înainte. Acest incident este consemnat în detaliu în Geneza 34. Fiul domnitorului din Sihem o pângărise pe Dina, fiica lui Iacov. Dorind s-o ia de soție, el a propus ca fiii lui Iacov să se căsătorească cu sihemite. Dar ei l-au înșelat, spunându-i că faptul acesta era imposibil câtă vreme oamenii din Sihem nu erau tăiați împrejur. Bărbații din Sihem au fost tăiați împrejur și, în timp

ce se aflau într-o stare de slăbiciune ca urmare a acestei operații, Simeon și Levi i-au atacat pe neașteptate și i-au ucis. Fiii lui Iacov au jefuit apoi orașul și s-au întors acasă cu o pradă însemnată. Capitolul se încheie cu protestul lui Iacov împotriva acestor fapte, spunând lui Simeon și Levi că au adus necazul asupra lui. Dar ei s-au justificat: „Se cuvenea oare să se poarte cu sora noastră cum se poartă cu o prostituată?” (34.31).

În Geneza 49, Iacov se referă la aceasta din nou, depărtându-se în mod clar de violența celor doi fii ai săi. Ei au fost frați la rău (versetul 5). Fiind cel de-al doilea și, respectiv, al treilea dintre fiii Leaei, Simeon și Levi erau frați în sensul propriu al cuvântului. Dar nu aceasta voia să spună Iacov, ci faptul că ei manifestaseră aceleași trăsături și fuseseră ca unul singur în felul de a acționa. De aceea li se adresează laolaltă în ultimele sale cuvinte. De fapt nu le-a vorbit direct, ci a folosit persoana a treia. Astfel, el a spus ceva despre ei în fața tuturor fiilor săi. Toți avem de învățat ceva din aceasta. În timp ce fiecare dintre ceilalți a fost binecuvântat cu binecuvântarea potrivită lui (versetul 28), Simeon și Levi sunt luați împreună. Ei erau frați, dar nu în facerea de bine, ci în facerea de rău. Psalmul 133 vorbește despre binecuvântarea părtășiei între frați: „Iată ce bine și ce plăcut este pentru frați să locuiască împreună în unitate!” (versetul 1). În cazul lui Simeon și Levi, totuși această părtășie a degenerat într-o uneltire teribilă pe care au urzit-o împotriva locuitorilor din Sihem. În versetul 6, Iacov vorbește despre „sfatul lor” și „adunarea lor”, de care se desparte. El nu voia să aibă de-a face cu o asemenea părtășie în fapte rele.

Deci atacul împotriva cetățenilor din Sihem a fost premeditat. Simeon și Levi cunoșteau perfect ce aveau de făcut. Răzbunarea lor împotriva sihemiților a fost o acțiune bine pregătită, iar mijloacele folosite de ei erau „unelte de violență” (versetul 5). Oricare ar fi fost aceste arme - unii cred că au fost săbii, alții securi - ele au fost „arme ale întunericului” și „unelte ale nedreptății”. Creștinii sunt îndemnați să lase aceste arme și să îmbrace „armele luminii” (Romani 6.13; 13.12). Răvna fiilor lui Iacov ar fi putut fi folosită mai bine. Dar cum este cu noi? Mănuim noi „armele dreptății de lovire și de apărare (de la dreapta și de la stânga)” (2 Corinteni 6.7)? Sunt armele noastre „nu ale firii păcătoase, ci puternice, datorită lui Dumnezeu” (2 Corinteni 10.4)?

Despărțire de rău

În timp ce dorința rea a reprezentat păcatul lui Ruben, Simeon și Levi au folosit unelte ale violenței. Chiar de la începutul istoriei omului, acestea au fost cele două rele fundamentale: corupția interioară (care se arată prin poftă și înșelăciune) și violența, în exterior. Eva a păcătuit prin aceea că a dorit să mănânce din fructul pomului cunoștinței binelui și răului; Cain a înfăptuit violența, devenind primul asasin. Foarte des aceste rele fundamentale merg împreună, așa cum le găsim la fiii lui Iacov: întâi au vorbit cu viclenie sihemiților, în timp ce unelteau împotriva lor, apoi mânia lor și-a croit drum în afară, prin violență neîndurătoare. Și atât oamenii cât și animalele au trebuit să plătească pentru aceasta: „...În mânia lor au ucis oameni și în răutatea lor au tăiat vinele taurilor” (versetul 6). Ultima faptă nu este menționată în Geneza 34, unde ni se spune că le-au luat toate turmele. Dar una nu o exclude pe cealaltă. În cursul unor asemenea represalii se poate întâmpla orice - și aceasta este exact ceea ce denunța Iacov.

Astfel, Iacov a condamnat fățiș răul fiilor săi. Mai ales pentru un tată, aceasta nu este totdeauna ușor! Dar patriarhul nu și-a luat copiii sub protecția sa, nici nu a încercat să le atenueze vina. În loc să încerce să justifice răul (Isaia 5.20), el l-a numit cu numele urât pe care-l poartă. Și aici vedem necesitatea de a fi despărțiți de rău: „Să nu intre sufletul meu la sfatul lor, să nu se unească duhul meu cu adunarea lor” (versetul 6). Cel drept nu se duce la sfatul celui rău, iar lumina nu are părtășie cu întunericul. Scriptura ilustrează aceasta prin multe exemple (Numeri 16.23-27; 2 Corinteni 6.14-18; 2 Timotei 2.19-22; Apocalipsa 18.4). Iacov vorbea despre sufletul și duhul lui - literal cinstea, gloria lui - pe care dorea să le protejeze de întinarea răului, care nu poate decât să dezonoreze pe om și să-l facă de rușine.

Judecata lui Iacov are bătaie lungă (versetul 7). Acest verset conține un blestem și un represaliu. În timp ce Simeon și Levi, ca persoane, nu sunt subiect al blestemului, mânia și furia lor intră sub incidența lui: „Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost violentă, și furia lor, căci a fost crudă“ (versetul 7). Spre deosebire de Geneza 3.14, unde șarpele este blestemat, și de Judecători 5.23, unde sunt blestemați locuitorii din Meroza, blestemul lui Iacov este legat numai de manifestările răului pe care le-a găsit la Simeon și Levi. Acesta este și modul în care-i tratează Dumnezeu pe copiii Săi, pentru că-i iubește și dorește să-i binecuvânteze, dar El trebuie să judece răul din ei.

Deși fiii lui Iacov au încercat să dea faptelor lor aspectul unei apărări a onoarei sorei lor (Geneza 34.31), Iacov dezvăluie acum adevăratele motive. Mânia și bunul plac au fost acelea care i-au dus atât de departe (versetul 6) și numai spiritul de răzbunare i-a incitat să comită fapte de o violență rară. Ei nu fuseseră deloc conduși de o mânie sfântă, ci de o mânie păcătoasă și rea. Mânia sfântă este îngăduită și poate fi de drept binevenită, dar ea poate foarte ușor degenera într-o manifestare carnală. Apostolul Pavel avertizează în această privință, atunci când spune: „Mâniați-vă și nu păcătuiți. Să nu apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej diavolului“ (Efeseni 4.26-27).

Îi voi risipi

Blestemul este urmat apoi de un represaliu: „Îi voi împărți în Iacov și-i voi risipi în Israel“ (versetul 7). Am notat deja că judecata lui Iacov avea cu adevărat o bătaie lungă. Era o sentință cu consecințe de durată. Rezultatele răului comis de Simeon și Levi nu se limitau numai la ei înșiși, ci aveau impact asupra urmașilor lor. Noi, care trăim în perioada harului, putem fi înclinați să uităm că guvernarea lui Dumnezeu este un lucru serios, dar trebuie să ne amintim întotdeauna că Dumnezeu nu poate fi batjocorit. „Ceea ce seamănă omul, aceea va și secera“ (Galateni 6.7). „Fiindcă Dumnezeu nostru este un foc mistuitor“ (Evrei 12.29). Desigur, fiecare trebuie să plătească în primul rând pentru propriile păcate și trebuie să suporte consecințele propriilor călcări de lege. Credinciosul nu va veni la judecata veșnică, deoarece Hristos a murit în locul lui (Ioan 5.24), dar, atât timp cât se află pe pământ, are de-a face cu Dumnezeu în căile dreptății Sale. Guvernarea lui Dumnezeu este dreaptă, faptul acesta fiind deja evident în timpul dispensației Legii.

Dar, în harul Său, Dumnezeu ameliorează deseori consecințele rătăcirii noastre. Vom vedea că așa s-a întâmplat și în cazul lui Simeon și Levi. Dar, mai presus de orice îndoială, El domnește și, în unele cazuri, va pedepsi nelegiuirea părinților în copii (Exod 20.5). În calitatea de capi ai familiilor lor, Simeon și Levi au falimentat, iar descendenții lor au trebuit să sufere efectele acestui fapt. Simeon și Levi au fost frați la rău; ei conspiraseră împotriva locuitorilor Sihemului. Pedepsa este că această uniune a nedreptății este curmată prin împărțirea și împrăștierea lor în Israel. Această judecată se aseamănă mult cu judecata prin încurcarea limbilor la turnul Babel. Când oamenii și-au unit forțele pentru a face rău, Dumnezeu le-a nimicit ambițiile, separându-i și împrăștiindu-i pe fiii oamenilor pe fața întregului pământ (Geneza 11.1-9).

Este remarcabil că Iacov se considera el însuși ca cel care avea să înfăptuiască această judecată: „Îi voi împărți...“ Aceasta dovedește clar că aici el făcea o profeție. Dumnezeu Însuși vorbea prin gura lui Iacov, anticipând viitorul lui Simeon și Levi. Cursul istoriei se află în mâinile Sale și El poate vesti cu mult înainte ce nu este încă împlinit (Isaia 46.10). De aceea nu trebuie să uităm că, în calitate de cap al familiei sale, Iacov fusese investit de Dumnezeu cu autoritate. Ca reprezentant și interpret al drepturilor lui Dumnezeu, el fusese deplin îndreptățit să vorbească astfel fiilor săi.

Fără îndoială că această profeție s-a împlinit în istoria acestor două seminții. Simeon și Levi au fost într-adevăr împrăștiați în Israel. Dar era o mare diferență între ei - Simeon a încetat aproape complet să existe ca seminție independentă, în timp ce blestemul lui Levi a fost transformat într-o binecuvântare, pentru că cei din seminția lui au rămas ascultători de Domnul, atunci când Israel

a făcut vițelul de aur (Exod 35.25-29; Deuteronom.33.8-11). Împrăștierea lui Levi a rămas în vigoare, dar, trăind printre celelalte seminții, leviții puteau să învețe legile lui Dumnezeu în toată țara. Astfel, ei au ocupat o poziție privilegiată între frații lor.

Deși inițial simeoniții erau numeroși, numărul lor a scăzut dramatic spre sfârșitul călătoriei prin pustie. Faptul acesta devine limpede atunci când comparăm dările în bani din Numeri 1 și 26. În binecuvântarea lui Moise, Simeon nici măcar nu este menționat separat. Când pământul Canaanului a fost împărțit, în timpul lui Iosua, această seminție nu a primit o moștenire separată, ci un număr de cetăți în partea fiilor lui Iuda (Iosua 19.1-9). Destinul lui Simeon a fost strâns legat de cel al lui Iuda. Vedem cum au luptat împreună împotriva canaaniților ca să cucerească teritoriul care le căzuse la sorți (Judecători 1.3, 17). Trăind „împrăștiați“ în teritoriul lui Iuda, simeoniții au fost în mare măsură absorbiți de această seminție. Când David a devenit împărat, ei și-au pierdut propriile cetăți (1 Cronici 4.31). Mai târziu, un număr de simeoniți a emigrat în zone din afara Țării Făgăduinței - la sud și spre muntele Seir (1 Cronici 4.34-43). Și în împărăția celor zece seminții trebuie să fi existat simeoniți (2 Cronici 15.9; 34.6-7). Așa s-a împlinit cuvântul lui Iacov, iar Simeon a fost împărțit și împrăștiat în Israel.

Levi pus deoparte pentru Domnul

Istoria lui Levi este mult mai bine cunoscută. Și descendenții lui Levi au fost împrăștiați printre celelalte seminții ale lui Israel. Totuși, la începutul călătoriei prin pustie, destinul lor a urmat o întoarcere spre bine și, ca urmare, istoria lor a fost diferită de cea a simeoniților. Această întoarcere spre bine o găsim în Exod 32, unde, ca răspuns la chemarea lui Moise, leviții s-au dăruit Domnului și au pedepsit poporul fără frâu. La prima vedere aceasta pare a fi o acțiune similară cu cea a lui Levi împotriva locuitorilor Sihemului. La muntele Sinai, trei mii de oameni au fost uciși de leviți. Dar aceasta nu a fost o sărmană răzbunare omenească, asemenea masacrului din Sihem, ci a fost judecata înfăptuită de Dumnezeu prin ei pentru a stăvili idolatria și fărâdelegea israeliților. Această dovadă a dăruirii lor pentru Domnul a fost apoi răsplătită. Leviților li s-a acordat statutul deosebit de slujitori ai Domnului și ai Templului. Lor li s-a încredințat slujba în cort și li s-a permis să-și întindă tabăra în jurul locuinței lui Dumnezeu. În acest fel, leviții au devenit ajutoare ale preoților, fiii lui Aaron, care și ei aparțineau seminției lui Levi și fuseseră puși deoparte pentru slujirea Domnului chiar mai dinainte (Exod 28.1). Alegerea și consacrarea leviților este descrisă în cartea Numeri. Acolo găsim următoarea consecință importantă în legătură cu subiectul nostru: leviții au fost dăruți Domnului în locul tuturor întâilor-născuți ai lui Israel (Numeri 3.11-13, 40-45; Exod 13.1-2). Astfel, într-un sens, leviții au primit statutul de întâi-născuți! După cum am văzut, dreptul prin naștere a fost luat de la Ruben și dat lui Iuda și, respectiv, lui Iosif. Totuși, când leviții au fost puși deoparte pentru Domnul într-un chip deosebit, ei au primit - ca să spunem așa - și o parte din binecuvântarea întâilor-născuți. Domnul Și-a găsit plăcerea în ei și El a fost moștenirea lor (Deuteronom 10.8-9).

În Deuteronom 10, alegerea leviților este în mod limpede legată de șederea lui Israel la muntele Sinai și de păcatul lor cu vițelul de aur. Ei au răspuns chemării lui Moise de a-L alege pe Domnul și de aceea Moise nu a avut decât laude pentru ei în binecuvântarea lui: „Tumim și Urim sunt ale bărbatului sfânt, pe care l-ai încercat la Masa și cu care Te-ai certat la apele Meriba, care a zis despre tatăl său și despre mama sa: «Nu i-am văzut» și despre frații lui: «Nu vă cunosc», iar de copii n-a vrut să mai știe. Căci au păzit Cuvântul Tău și au ținut legământul Tău: ei învață pe Iacov poruncile Tale și pe Israel legea Ta; ei pun tămâie sub nările Tale și ardere-de-tot pe altarul Tău“ (Deuteronom 33.8-10). Aceasta este încă o referire la ceea ce s-a întâmplat la muntele Sinai (Exod 17.1-7). Îndată ce Levi s-a ridicat pentru drepturile lui Dumnezeu acolo, a trebuit de atunci să păstreze Cuvântul și Legea lui Dumnezeu în Israel. Aici vedem și caracterul dublu al slujbei leviților, îndreptată atât spre Dumnezeu, cât și spre om. Înaintea oamenilor, ei mențineau legea și drepturile lui Dumnezeu, dar înaintea lui Dumnezeu veneau cu tămâie și cu ardere-de-tot.

Binecuvântarea lui Moise pentru Levi este foarte deosebită de cea a lui Iacov. Totuși profeția lui Iacov a fost împlinită întru totul, pentru că seminția lui Levi nu a primit o moștenire separată în țara Canaanului; acolo ei au fost împrăștiați între toate semințiile lui Israel. Domnul Însuși era moștenirea lor și ei au primit de la fiecare seminție doar câteva cetăți în care să locuiască (Iosua 21). Ei au fost într-adevăr împrăștiați în Israel, dar blestemul a fost schimbat într-o binecuvântare prin aceea că, fiind slujitori ai Domnului, leviții au ocupat o poziție privilegiată oriunde în țară.

Simeon (= ascultare) și Levi (= alipire) nu au trăit la înălțimea semnificației frumoase a numelor lor, acționând în independență de Dumnezeu și unindu-se la rău. Dar la muntele Sinai, Levi s-a unit cu Domnul, ceea ce a făcut ca istoria lor să aibă un curs mult mai bun decât cea a simeoniților. Același principiu este valabil și pentru noi - oricine se unește cu Domnul este un duh cu El, găsind favoarea Lui (1 Corinteni 6.17). Dar, vai, nu întotdeauna este așa în viețile noastre! Nici istoria Bisericii, vorbind în general, nu este marcată de dăruirea pentru Domnul - ea s-a unit cu lumea, neascultând vocea lui Dumnezeu cunoscută prin Duhul și Cuvântul Său.

Ca și Simeon și Levi, creștinătatea și-a unit forțele pentru rău și a comis violență pe pământ. Ea a devenit o putere conducătoare și se face vinovată de sângele profeților și al sfinților (Apocalipsa 18.24). Dar Dumnezeu va distruge obiectivele ei și va pune capăt nedreptății care s-a strâns în ea (Apocalipsa 17 și 18). După cum Ruben înfățișează tipic prima cădere a Bisericii și îndepărtarea de starea ei de origine, Simeon și Levi ne arată măsura deplină a răului, precum și pedeapsa ce decurge din aceasta. Fie ca Dumnezeu să ne dea har să ascultăm ceea ce Duhul spune bisericilor și să nu ne unim cu lumea! Să ne agățăm de Cuvântul și de Numele lui Hristos (Apocalipsa 2 și 3). Atunci vom fi adevărați „simeoniți“ și „leviți“.

Până acum, cuvintele lui Iacov n-au fost prea încurajatoare. În binecuvântările primilor trei fii ai săi a menționat numai lucruri triste. De aceea Ruben, Simeon și Levi ne înfățișează falimentul omului în responsabilitatea lui, atât al omului în general, cât și al lui Israel și al Bisericii în particular. Corupția și violența au fost întotdeauna dovezile certe ale decăderii omenești. În aceste versete învățăm dureroasa lecție că „întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc“ (1 Corinteni 15.46). Ce bine este să ne putem întoarce privirile de la omul firesc spre Hristos, Omul al doilea, din cer! El a suferit consecințele căderii noastre și prin moartea și învierea Sa a devenit Capul unui popor născut din nou. Iuda este un evident tip al Lui și, ca atare, este figura centrală a binecuvântării următoare.

Capitolul 3

IUDA

„Iuda, tu vei primi laudele fraților tăi; mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi. Fiii tatălui tău se vor pleca până la pământ înaintea ta. Iuda este un leu tânăr. Tu te-ai întors de la măcel, fiul meu! El își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu; ca o leoaică: cine-l va scula? Sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele. El își leagă măgarul de viță și de cel mai bun butuc de viță, mânzul măgăriței lui; își spală hainele în vin și mantaua în sângele strugurilor. Are ochii roșii de vin și dinții albi de lapte“ (Geneza 49.8-12).

Prima prezentare a lui Mesia

Aici întâlnim prima culme a binecuvântărilor lui Iacov și prima prezentare a lui Mesia. Această binecuvântare contrastează puternic cu cele dinainte. După toate lucrurile negative pe care patriarhul le-a avut de spus cu privire la cei trei fii mai mari, și-a schimbat total tonul când a fost rândul lui Iuda la binecuvântare; nu s-au auzit cuvinte critice, ci numai lucruri de lăudat. Totuși, entuziasmul cu care Iacov a vorbit despre Iuda poate fi înțeles corect numai dacă în Iuda vedem pe Cel care era mai mare decât el. Deși istoria lui Iosif prezintă o imagine destul de favorabilă lui

Iuda - chiar și atunci a jucat rolul de conducător - avem istoria despre Iuda și Tamar în Biblie, din care reiese că nici Iuda însuși nu era ireproșabil. Dar chestiunea se prezintă altfel dacă îl privim ca un simbol al lui Mesia, Prințul care avea să iasă din Iuda. Acest mare Conducător merită într-adevăr toată lauda.

Binecuvântările profetice ale lui Iacov oferă un contur al întregii istorii a omenirii. După toate eșecurile primului om, descrise în păcatele lui Ruben, Simeon și Levi, ochii ne sunt întorși spre Hristos. Prin El a intervenit Dumnezeu, în harul Său, atunci când stricăciunea de nespus a omului firesc - atât sub Lege cât și fără Lege - a fost adusă la lumină. Totuși Mesia, marele Iuda și adevăratul Șilo, a fost respins de iudei, ca și de națiuni, ceea ce a marcat încă un punct al căderii în istoria omului. Aici numai mântuirea Domnului poate aduce ajutor (versetul 18). Ea se va arăta pe deplin atunci când Hristos va apărea din nou, la sfârșitul veacului; constituind al doilea punct culminant, atins la sfârșitul acestor binecuvântări prin Iosif și Benjamin, ambii fiind simboluri ale lui Hristos în viitoarea Împărăție a păcii. În această lumină putem înțelege de ce a acordat Iacov atât de multă atenție lui Iuda și lui Iosif. El a fost un instrument disponibil în mâna Duhului Sfânt pentru a ne oferi o imagine a măreției lui Hristos, atât în prima Lui venire pe pământ, cât și în revenirea Sa.

Pe alocuri, binecuvântarea lui Iuda este egalată și chiar depășită de cea a lui Iosif (Geneza 49.22-26). Amândouă binecuvântările poartă o bogăție de gânduri. După cum am văzut, lui Iuda i s-a dat conducerea - privilegiul întâiului-născut - pentru că primii trei fii ai lui Iacov au căzut. Aceasta este o cheie pentru buna înțelegere a acestor versete. Dar Iosif a primit averea întâiului-născut, partea dublă de moștenire (Deuteronom 21.15-17; 1 Cronici 5.1-2). De aceea a stăruit Iacov asupra lui Iuda și a lui Iosif.

În binecuvântările lui Moise se pune accent mai mult pe Levi și Iosif, decât pe Iuda și Iosif. Moise îl menționează pe Iuda printr-un singur verset (Deuteronom 33.7), care cuprinde o pledoarie pentru restaurarea lui Iuda, pentru întoarcerea lui din exil (Deuteronom 30.1-10) și pentru putere în lupta cu vrăjmașii. Cum Israel era pe cale de a intra în Canaan, tema centrală în Deuteronom este stăpânirea Țării Făgăduinței. De aceea, poziția de conducere spirituală a preoților și a leviților este reliefată mai mult decât orice, fiind un prerogativ pentru trecerea Țării Făgăduinței în stăpânirea poporului. În acest pasaj, Moise dă o atenție deosebită lui Iosif, lui acordându-i-se cele mai bogate binecuvântări ale pământului. Geneza 49 tratează mai mult istoria profetică a descendenților lui Iacov și descoperirea mântuirii lui Dumnezeu în și prin venirea lui Mesia.

Tu vei primi laudele fraților tăi

Binecuvântarea lui Iuda poate fi împărțită în patru părți. Întâi îl vedem pe Iuda onorat de frații săi și temut de către vrăjmașii săi (versetul 8). Faptul acesta este ilustrat prin exemplul puterii coplesitoare a leului, regele animalelor (versetul 9). Apoi este profețită domnia îndelungată a lui Iuda și venirea lui Șilo, Prințul păcii, Căruia chiar și neamurile îi vor fi supuse (versetul 10). În final este descris viitorul prosper al lui Iuda; probabil că figura centrală a acestor versete este din nou Mesia, care a folosit un măgar pentru a intra călare în Ierusalim (Geneza 49.11-12; Zaharia 9.9).

Iacov a început printr-un joc de cuvinte legat de numele lui Iuda, care înseamnă „laudă“. Iuda avea să fie obiectul laudei fraților săi: „Iuda, tu vei primi laudele fraților tăi“ (versetul 8). În ebraică se accentuează puternic pronumele personal „tu“. În traducerea Bibliei, *New King James Version*, aceasta se redă prin: „Tu ești acela despre care...“ În acest fel Iacov a accentuat contrastul cu primii trei fii ai săi. În sfârșit, se putea adresa unui fiu în care-și găsea plăcerea.

Iuda a fost cel care a primit dreptul de întâi-născut, pe care Ruben l-a pierdut și pe care Simeon și Levi nu au fost capabili să-l revendice. Iuda avea să ia locul de frunte între frații săi, care îl vor lauda și chiar se vor pleca înaintea lui (versetul 8). Ultimul element îl găsim și în visele lui Iosif, care s-au împlinit atunci când frații lui au venit în Egipt și s-au plecat înaintea lui.

Atât Iuda cât și Iosif sunt tipuri ale lui Hristos care, după ce Și-a terminat lucrarea, Și-a chemat frații și le-a adus lămuriri despre Numele Tatălui (Ioan 20.17). Hristos este Întâiul-născut între mai mulți frați, iar în mijlocul lor, El este Acela care cântă laude Tatălui (Psalmul 22.22; Romani 8.29; Evrei 2.12). El este adevăratul Iuda, acel Unul care laudă cu adevărat pe Dumnezeu; și numai împreună cu El putem să lăudăm pe Tatăl. Făcând aceasta, ne și închinăm Celui care ne-a descoperit pe Tatăl și cinstim pe Fiul așa cum cinstim pe Tatăl. Lăudăm atât pe Dumnezeu, cât și pe Miel, care este Leul din seminția lui Iuda (versetul 9; Apocalipsa 5.5). Versetul 8 ne dă un indiciu cu privire la motivul pentru care Iuda este lăudat de frații săi: „Mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi“. Acesta nu este tabloul static al învingătorului care-și pune piciorul pe grumazul vrăjmașului (Iosua 10.24; Psalmul 110.1), ci mai degrabă imaginea dinamică a cuiva aflat într-o urmărire îndârjită a adversarilor săi fugari, pe care-i apucă de ceafă. În istoria lui Israel, aceste cuvinte s-au împlinit în vremea regelui David, descendentul cu faimă al casei lui Iuda (în 2 Samuel 22.41 se spune că vrăjmașii au fugit dinaintea lui). Saul ucisese miile lui, iar David zecile lui de mii. Pentru acest motiv el a fost cinstit și, cu timpul, toate semințiile lui Israel au recunoscut domnia lui.

Iacov nu a folosit expresia „fiii mamei tale“, cum făcuse Isaac (Geneza 27.29), ci expresia „fiii tatălui tău“ (Geneza 49.8). Aceasta includea toate semințiile lui Israel, nu numai pe cei născuți din Lea. Întocmai cum David a fost recunoscut peste tot de frații săi, datorită marilor lui isprăvi, tot așa Hristos este acum glorificat și onorat de răscumpărații Lui pentru biruințele Lui. Pe Calvar, El a biruit pe satan, moartea și păcatul. El l-a înfrânt pe diavol chiar cu sabia acestuia, adică puterea morții (1 Samuel 17; Evrei 2.14). De aceea lăudăm Numele Lui și ne plecăm înaintea Lui în adorare. El este Leul din seminția lui Iuda, Guvernatorul universului și vrednic de lauda universală.

Aceasta ne conduce la versetul 9, în care Iuda este asemănat atât cu un leu tânăr, cât și cu un leu matur. În timp ce leul tânăr este un simbol al iuțelii, liniștea animalului matur arată teama respectuoasă pe care acesta o inspiră. După ce și-a devorat prada, se suie la ascunzătoarea lui din munți și cine-ar îndrăzni să-l deranjeze de acolo? În binecuvântările lui Moise se vorbește despre Dan ca de un leu tânăr, în timp ce seminția lui Gad este asemănată cu un leu feroce (Deuteronom 33.20-22). În Geneza 49 găsim mai multe comparații cu animale - Isahar, un măgar; Dan, un șarpe; Neftali, o cerboaică și Benjamin, un lup. În mod spiritual nu există nici un motiv ca să atribuim vreo semnificație mitică acestor animale, ele fiind folosite numai pentru a ilustra anumite caracteristici ale fiilor lui Iacov. Seminția lui Iuda pare să fi avut întotdeauna leul ca emblemă și în țările occidentale, leul este o figură heraldică obișnuită. Nici o altă figură de stil nu putea exprima atât de clar faptul că Iuda avea să posede o putere biruitoare deosebită. În binecuvântările lui, Balaam a folosit cuvinte similare pentru a descrie întreaga națiune a lui Israel (Numeri 23.24; 24.9).

Până va veni Șilo

Prin cuvintele de laudă din versetele 8 și 9 sunt trezite sentimente de uimire și speranță. Iuda, fiind un model de curaj și putere, era recunoscut atât de prieteni, cât și de vrăjmași. Ce s-ar mai putea spune despre el? Profeția atinge apogeul în versetul 10, unul dintre cele mai bine cunoscute și mai dificile versete din Vechiul Testament. Iuda avea să-și păstreze supremația până la venirea lui Șilo, care va avea o autoritate și mai mare și va supune națiunile. Această veste este urmată apoi de o descriere a timpului de binecuvântare ce va rezulta în urma venirii lui Șilo (Geneza 49.11-12).

Domnia lui Iuda nu avea să fie temporară, ci avea să dăinuie: „Sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui“ (versetul 10). Aici nu este un limbaj metaforic, asemenea versetului 9, unde îl vedem pe Iuda ca un leu triumfător. Aici Iuda este înfățișat ca un rege oriental care-și ține toiagul lung - semn al demnității sale - între picioare, atunci când stă pe tron. Toiagul de cârmuire simbolizează mai mult decât demnitatea regală;

poate indica și o autoritate inferioară (Numeri 21.18; Judecători 5.14). Unele traduceri (King James Version, NKJV) folosesc cuvântul „dătător de lege“ în loc de „toiag de cârmuire“, care în sine nu este greșit, dar din context apare evident că aici se are în vedere un obiect (ca în Psalmul 60.7).

Deci vedem că Iuda avea să aibă rolul de conducător și întâietatea peste celelalte seminții. Chiar din timpul călătoriei prin pustie, el a ocupat primul loc între semințiile lui Israel și, de atunci, acesta nu s-a schimbat (până la divizarea împărăției). Desigur, apogeul supremației lui Iuda l-a reprezentat domnia lui David; dar aceasta nu a fost o domnie permanentă. Mai întâi ea s-a mărginit la împărăția formată din cele două seminții și apoi Iuda a pierdut-o în exilul babilonian. Dar, chiar și după acel exil, Iuda a ocupat o poziție de conducător, așa încât israeliții rămași, care s-au întors în Țara Făgăduinței, au fost priviți ca iudiți, iudei, și s-au contopit cu această seminție. Astfel, în aceste versete Iacov nu profețește numai despre domnia lui Iuda, ci și, în termeni mai generali, despre conducerea care avea să-i revină permanent.

Aceste cuvinte servesc ca pregătire pentru următorul moment culminant: „...până va veni Șilo și de El vor asculta popoarele“ (versetul 10). Iuda avea să aibă dominația, dar, după venirea lui Șilo, domnia lui se va extinde chiar și asupra națiunilor. Cuvântul „Șilo“ a ridicat probleme serioase interpreților Bibliei, acesta fiind singurul loc în care se găsește în această formă specifică. Șilo, ca nume al unui oraș care apare frecvent în cărțile istorice este întotdeauna pronunțat diferit în ebraică. Cuvintele „până va veni Șilo“ au fost redactate în multe feluri, după cum se poate vedea din înșiruirea de mai jos:

- „până când el (Iuda) va veni la Șilo“;
- „până când el va veni la un loc de odihnă“;
- „până când ele (semințiile) vor veni la Șilo“;
- „până când va veni odihna“;
- „până când un dar va veni pentru el“;
- „până când el va veni la ai săi“;
- „până când vine el, căruia îi aparține“ (Ezechiel 21.27);
- „până când va veni fiul său“;
- „până când va veni eroul“;
- „până când va veni conducătorul“;

Vedem că „Șilo“ este înțeles ca fiind numele unui oraș, al unui lucru sau al unei persoane. Totuși, cei mai mulți traducători și interpreți susțin că aceasta este o profeție mesianică. Atât din punct de vedere lingvistic, cât și exegetic sunt prea multe dovezi împotriva interpretării că Șilo reprezintă în acest verset numele unui oraș. Și reprezintă mai mult decât un indiciu asupra unui anume lucru sau asupra unei stări de fericire. Este unul dintre numele lui Mesia, care avea să iasă din Iuda și să ducă gloria dominației lui Iuda pe înălțimi neatinse până atunci. Nu este deloc inacceptabil să considerăm venirea lui David și în special pe cea a lui Solomon ca fiind o primă împlinire a acestei profeții. Cuvintele Șilo și Solomon se află evident în relație și se referă la pacea și liniștea care l-au marcat pe Israel în zilele lui Solomon (1 Cronici 22.9). Solomon a

întărit domnia tatălui său David și a stăpânit toate împărățiile de la Nil la Eufrat (1 Împărați 4.21, 24).

Venirea acestui prinț al păcii din seminția lui Iuda nu a epuizat însă bogățiile acestei profeții. Solomon nu a fost adevăratul Șilo, pentru că împărăția lui a fost temporară. Mai avea să iasă încă o Căpetenie, absolut unică, din Iuda (Isaia 11.1-10; Mica 5.1-3). La El vor apela națiunile și va fi mare până la marginile pământului. Îl cunoaștem pe acest Prinț al păcii: este Domnul nostru binecuvântat. El este mai mult decât Solomon și a venit și a propovăduit pacea tuturor națiunilor care se aflau departe (Efeseni 2.13, 17). Și noi ne-am supus autorității Lui, acceptându-L ca Domn și Mântuitor al nostru. Este interesant de remarcat aici că pentru ascultare („și de El vor asculta popoarele“) este folosit un cuvânt cu sensul de ascultare voluntară. Ascultarea noastră de Hristos este caracterizată prin bunăvoință; este ascultarea credinței (Romani 1.5; 16.26). Cuvântul din Geneza a fost tradus de alții (KJV, JND note) ca „strângere“ („la El se vor strânge popoarele“). Hristos este Centrul de atracție pentru toți ai Săi care sunt adunați la El. Prin credință, El ne atrage la Sine și ne supunem cu plăcere acestei autorități. Oricum, această profeție mesianică răzbate mai departe în viitor, cum apare evident din versetele citate din Isaia și Mica. Ea marchează toată calea împărăției păcii, care va fi întemeiată după a doua venire a lui Hristos. Atunci El va apărea în toată măreția Sa și va fi servit și ascultat în mod public de națiuni. Domnia Lui se va întinde până la marginile pământului (Psalmul 72.8; Zaharia 9.10), iar El va fi Centrul de binecuvântare atât pentru Israel, cât și pentru neamuri.

Bucuria Împărăției

Pe această linie, ultimele versete ale acestei binecuvântări descriu extazul Împărăției păcii și gloria Prințului păcii. N-ar fi corect să spunem că aceste versete se referă numai la Iuda profetind rodnicia moștenirii lui Iuda în Canaan. În afară de o explicație istorică, aceste versete au aplicații atât în sens profetic, cât și în sens spiritual. Din legătura cu versetul 10 reiese evident că și aici Mesia este figura centrală: „El își leagă măgarul de viță și de cel mai bun butuc de viță mânzul măgăriței lui“ (versetul 11). Vița se va găsi într-o asemenea abundență, încât va fi folosită chiar și în acest scop. Hristos a intrat în Ierusalim călare pe mânzul unei măgărițe (Zaharia 9.9), ceea ce s-ar putea să se repete la cea de-a doua venire a Lui la ai Săi. Atunci ei vor striga din nou: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului“ (Matei 21.1-9; 23.39).

Abundența viței este cea mai tipică trăsătură a viitoarei Împărății a păcii (Isaia 25.6). Când blestemul va fi luat de pe pământ, munții vor picura vin și lapte (Ioel 3.18; Amos 9.13). Această abundență reiese evident și din cuvintele versetului 11. Mesia va putea să-Și spele hainele în vin. Să luăm notă de contrastul remarcabil dintre acest verset și Ioan 2, unde vinul se terminase. Ori de câte ori oamenii ascultă Cuvântul Domnului, lipsa este transformată în belșug. Vinul este un simbol binecunoscut al bucuriei (Judecători 9.13; Psalmul 104.15), pe care Hristos îl oferă din abundență oricând I se asigură locul cuvenit. Bucuria noastră ajunge deplină prin părtașia cu Tatăl și cu Fiul, care ne asigură această binecuvântare chiar acum.

Sfârșitul frumos al versetului 12 cuprinde descrierea gloriei personale a lui Hristos: „Are ochii mai roșii decât vinul și dinții mai albi decât laptele“ (conform traducerii: New American Standard Bible). Aceste culori contrastante îi sporesc frumusețea, după cum este cazul și în descrierea mirelui din Cântarea Cântărilor a lui Solomon (5.10-16). În timp ce Hristos va fi făcut mare în Împărăția păcii, aceasta se întâmplă chiar acum în adunarea fraților Săi. Datorită belșugului de binecuvântare pe care ni-l dă, noi Îl adorăm și ne închinăm Lui.

Capitolul 4

ZABULON

„Zabulon va locui pe țărmul mărilor lângă limanul corăbiilor și hotarul lui se va întinde înspre Sidon“ (Geneza 49.13).

Diaspora

Binecuvântarea lui Zabulon ridică numeroase întrebări interpreților, întrebări la care, în general, ei nu pot răspunde dacă nu văd liniile profetice ale acestui capitol. Prima problemă aici este ordinea: Zabulon, al șaselea fiu al Leaei, este pus înaintea lui Isahar, deși s-a născut după el (Geneza 30.20). În al doilea rând, această binecuvântare este în fapt nimic altceva decât o indicare a moștenirii viitoare a lui Zabulon în Țara Făgăduinței; nu se spune nimic despre Zabulon ca persoană. Oare aceste cuvinte semnifică o aprobare sau o dezaprobare? În al treilea rând, împlinirea acestei profeții este pusă la îndoială, deoarece moștenirea lui Zabulon nu era adiacentă la Mediterana, ci mai degrabă înghesuită între Așer și Neftali. La toate aceste întrebări se poate răspunde potrivit numai dacă recunoaștem acest capitol ca fiind o survolare profetică a întregii istorii a poporului lui Dumnezeu. După căderea primilor trei fii ai lui Iacov, profeția despre Iuda și Șilo constituie un apogeu evident, tratând despre venirea lui Mesia la poporul Său și despre stăpânirea ce I se va da. Dar, după cum știm, El a fost disprețuit și respins de oameni, iar Israel a fost împrăștiat printre națiuni. Și această situație o găsim în binecuvântarea lui Zabulon.

Cât de minunat ar fi fost dacă ultimele cuvinte ale lui Iacov s-ar fi încheiat cu binecuvântarea lui Iuda! Dar, vai, nu avea să fie așa, iar venirea mântuirii desăvârșite prin Mesia a fost amânată până la sfârșitul timpurilor. După cum se vede în ultimele binecuvântări, cele ale lui Iosif și Benjamin, binecuvântarea promisă va veni în adevăr. Hristos Se va întoarce și toți vrăjmașii Lui vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui, în timp ce frații Săi I se vor închina. Totuși, deocamdată Israel este lăsat deoparte și locuiește printre neamuri.

Faptul acesta este exprimat prin numele Zabulon (= locuință) și prin imaginea mării deschise, care este marea popoarelor și a națiunilor care urlă neconținut și niciodată nu se liniștește (Isaia 17.12-13). Zabulon locuiește „la“ țărmul mării deschise, unde se află corăbiile. Cuvântul „la“ indică prin origine o direcție, deci nu conferă o delimitare exactă moștenirii lui Zabulon! Aceasta arată că Zabulon s-a orientat spre mare și comerțul maritim. S-ar părea că a făcut negoț cu națiunile, deoarece în ultimul rând al acestei binecuvântări se spune: „Și hotarul lui se va întinde spre Sidon“. În acest pasaj, Sidonul îi reprezintă pe fenicieni, binecunoscuta națiune de comercianți ai antichității. Și profetul Isaia vorbește despre negustorii din Sidon care străbăteau marea (Isaia 23.2). O comparație cu Judecători 5.17 ne arată că în cuvintele lui Iacov despre Zabulon, care nu echivalează decât cu o descriere topografică a moștenirii lui viitoare, putem într-adevăr înțelege un sens negativ. În acest verset, Dan este muștrat pentru că a stat pe corăbii, iar Așer, pentru că a stat liniștit pe țărmul mării.

Toate acestea oferă o imagine izbitoare a împrăștierii lui Israel printre națiuni în „vremea națiunilor“ (Luca 21.24), care va dura până la a doua venire a lui Hristos. Israel locuiește cu națiunile, este orientat spre ele și desfășoară afaceri cu ele. În binecuvântarea lui Isahar vedem că aceasta conduce la supunere față de națiuni și la coborârea până la o muncă servilă. O altă consecință a acestei asimilări cu națiunile, respectiv adoptarea idolatriei, este chiar mai gravă. Aceasta se va vedea în profeția despre Dan. Un prim indiciu despre aceasta poate fi găsit în 1 Împărați 16.31, unde Sidonul este prezentat ca centru al adorării lui Baal. După epoca de aur a lui David și Solomon, poporul Israel a intrat treptat sub influența națiunilor din jur și a fost confruntat cu consecințele rele ale acestui fapt.

Nu iubiți lumea

Oricine își întinde hotarul spre Sidon, spre lume, ca Zabulon, va experimenta în curând consecințele negative ale atitudinii sale. Astfel, trebuie să știm că idolatria și mondenitatea merg mână în mână. Apocalipsa 2 ne arată că amestecul cu lumea duce la idolatrie. Biserica din Pergam și-a găsit locuință în lume, unde se află tronul lui satan, iar în biserica din Tiatira, Izabela acționa ca o închinătoare la idoli. Ambele biserici sunt mustrate pentru aceste rele: idolatria și adulterul cu lumea. Este un aspect important că întâlnim pe Izabela aici, în Noul Testament, faptul acesta arătând că istoria s-a repetat - Biserica nu a fost mai bună decât poporul Israel, închinarea la Baal, care a fost introdusă sub împăratul Ahab și a fost dusă mai departe de Izabela (profeții lui Baal mâncau la masa ei) este asemănătoare cu practicile papalității. În timpurile din urmă, istoria bisericii apostate și cea a Israelului apostat vor sfârși într-o idolatrie înfiorătoare (2 Tesaloniceni 2.3-4; 1 Ioan 2.18-22; Apocalipsa 13, 17 și 18).

Și dacă ne întoarcem spre Sidon, spre lume, ne asumăm toate aceste riscuri. Dacă iubim lumea, îl pierdem din vedere pe Hristos, iar măreția lui Iuda și a lui Șilo vor fi umbrite. Pe lângă aplicația spirituală și profetică, aceste versete mai au o semnificație istorică în legătură cu perioada împăraților.

Bucură-te, Zabuloane

Și în binecuvântările lui Moise găsim pe Zabulon în relație cu națiunile și cu marea, dar de această dată nu într-un sens negativ: „Despre Zabulon a zis: «Bucură-te, Zabuloane, de alergările tale și tu, Isahar, de corturile tale! Ei vor chema popoarele pe munte; acolo vor aduce jertfe de dreptate, căci vor suga bogăția mării și comorile ascunse în nisip»“ (Deuteronom 33.18-19). În acest pasaj, Zabulon și Isahar sunt tratați la fel, ca și în Geneza 49, binecuvântările celor două seminții fiind clar legate împreună. Orientarea spre națiuni duce la pierderea independenței și la robie. Dar Moise nu a dezaprobat orientarea lui Zabulon spre națiuni și este bine să încheiem cu acest gând.

În ultimele zile, destinul lui Israel se va schimba în bine și ei vor fi centrul binecuvântării pentru întregul pământ. Ei nu vor mai fi asimilați de națiuni și nici subjugați de acestea, ci acestea din urmă vor da ascultare legii care va ieși din Sion. Națiunile se vor strânge la muntele Domnului și la templul din Împărăția păcii, cum a prezis Isaia (2.1-5). Acesta este timpul la care Moise s-a referit în binecuvântările sale pentru Zabulon și Isahar. Ei vor îndemna națiunile să vină la Ierusalim cu daruri și împreună cu ei vor oferi Prințului păcii bogățiile lor.

De asemenea este de remarcat că moștenirea lui Zabulon făcea parte din ținutul Galileii, pe care Isaia l-a numit ținutul națiunilor. Și tocmai în acest îndepărtat și disprețuit colț de țară avea să trăiască și să lucreze Mesia: „Țara lui Zabulon și Neftali... Galileea neamurilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină; peste cei care locuiau în țara umbrei morții a strălucit lumina“ (Isaia 9.1-2; Matei 4.15-16). Planul harului lui Dumnezeu prevedea ca Domnul Isus să fie făcut Lumina popoarelor (Isaia 49.6). Lumina mântuirii Lui, pe care am obținut-o în El și prin care au fost luminate inimile noastre păcătoase, garantează binecuvântarea care va reveni națiunilor în Împărăția păcii, întrucât Hristos va răsări ca Soarele dreptății, iar națiunile împreună cu Israel se vor supune guvernării Lui binecuvântate. Aceasta este perspectiva binecuvântării lui Zabulon, seminția pe care întotdeauna în Scriptură o găsim în legătură cu națiunile, atât spre rău, cât și, în final, spre bine.

Capitolul 5 ISAHAR

„Isahar este un măgar osos, care se culcă între două grajduri. Vede că locul unde se odihnește este bun și că ținutul lui este plăcut; își pleacă umărul sub povară și se supune birului”

(Geneza 49.14-15).

Slujind lumii

Poate că Isahar ar fi descris cel mai bine ca o persoană căreia îi place mult tihna și confortul, care întotdeauna se uită după avantaje. Deși obține pace și bogății, el trebuie să le plătească cu propria libertate, prosperitatea lui fiind rezultatul muncii pentru alții. Faptul acesta este redat foarte adecvat prin imaginea animalului de povară, destinat să poarte poveri pentru alții. Isahar este comparat cu un „măgar osos” care se odihnește între staule. Acest ultim cuvânt a ridicat destule probleme și a fost redat în mai multe feluri, ca: „poveri” (NKJV), „samare” (New International Version), „grajduri” (JND), „garduri” (New English Bible) sau „focuri de tabără” (NIV note). Singura apariție în același sens și în același context se află în Judecători 5.16, unde sunt indicate clar țarcurile pentru animale.

Întocmai cum măgarul caută un loc de odihnă potrivit, seminția lui Isahar a găsit un loc de odihnă bine așezat în țara Canaanului. O parte din ținutul lor era câmpia Izreelului, traversată de importanta cale comercială dinspre Fenicia spre sud. Aceasta însemna că Isahar s-a găsit într-o poziție în care îi era dificil să-și păstreze independența și, ca urmare, a luat parte la comerț și a slujit națiunile. Locul lui de odihnă era bun și țara era plăcută (versetul 15), dar aceasta a avut ca efect aplecarea lui sub jugul națiunilor (versetul 15). Ni se spune chiar că a trebuit să presteze o muncă obligată (Iosua 16.10; 1 Împărați 9.21).

Situația în care s-a găsit în final Isahar nu era deloc în acord cu scopul lui Dumnezeu referitor la poporul Său, întrucât El chemase pe Israel să supună popoarele. Moise spusese că ei vor fi mai presus de orice națiune de pe pământ, pentru a fi cap, nu coadă (Deuteronom 28.13). Dar aceasta avea să depindă de ascultarea lui Israel față de poruncile lui Dumnezeu și, îndată ce ei aveau să Îl uite, rolurile trebuiau să se inverseze - ei vor fi blestemați și vor trebui să slujească națiunile. Deci prestarea unei munci impuse constituia un lucru rușinos pentru Isahar, reprezentând opusul a ceea ce trebuia să fie relația normală dintre Israel și națiuni (vezi și Judecători 1).

Odată ce ne-am clarificat acest punct nu vom mai avea nici o dificultate să înțelegem semnificația profetică și spirituală a acestei binecuvântări. Isahar reprezintă pe Israel în acea fază a istoriei lor în care s-au aflat supuși națiunilor și puși la muncă forțată. Orientarea spre națiuni, cum am văzut deja în cazul lui Zabulon, duce inevitabil la subjugarea de către acestea. Este de presupus că acesta este motivul pentru care ordinea Zabulon-Isahar diferă în aceste binecuvântări de ordinea normală, după vârstă, pe care o găsim deseori în Scriptură (Geneza 30, Exod 1, Numeri 1 și 2, Ezechiel 48 și Apocalipsa 7). Cronologic, această subjugare de către națiuni a avut loc după epoca lui David și Solomon și s-a repetat după venirea și respingerea lui Isus Hristos, adevăratul Șilo. Împrăștiat printre națiuni, Israel a devenit în special o națiune de negustori, slujind de obicei conducătorilor străini. Este demn de reținut că numele Isahar (= leafă) se referă la fel de semnificativ la acest aspect. Israel a devenit un servitor al națiunilor.

Pentru noi, lecția spirituală este evidentă: dacă ne asociem cu lumea și uităm că suntem călători, vom ajunge inevitabil sub influența lumii și aceasta va începe să ne conducă. Faptul acesta este confirmat de istoria profetică a Bisericii în Apocalipsa 2 și 3: Pergam și-a făcut locuința în lumea idolatră - așa cum Zabulon s-a orientat spre Sidonul idolatru și din această cauză s-a aflat în pericolul de a fi biruit. Ca o consecință, unii au urmat greșeala lui Balaam și au devenit prieteni cu lumea pentru bani (Apocalipsa 2.14; 2 Petru 2.15; Iuda 11). După cum ne arată epistola lui Iuda, această cale a decăderii sfârșește în apostazie fățișă și în revoltă împotriva

lui Dumnezeu. În binecuvântările lui Iacov, acest stadiu final este atins în seminția care urmează lui Isahar, adică Dan, în care se manifestă din plin puterea lui satan.

Slujire adevărată, creștină

Aceste lucruri grave se aplică nu numai la istoria poporului lui Dumnezeu în general, deoarece prin ele Dumnezeu vorbește și fiecăruia dintre noi în mod personal. Cât de mulți slujitori ai lui Dumnezeu slujesc în fapt lumea! Dar apostolul Pavel nu a dorit să fie un rob al oamenilor; singura lui dorință era să placă lui Dumnezeu (Galateni 1.10). Isahar a fost un instrument în mâinile altora. Dar noi?

Suntem cu adevărat instrumente în mâinile lui Dumnezeu sau suntem călăuziți de alții și de rațiuni omenești?

În Geneza 49 vedem două imagini contrastante privind animalul de povară care în versetul 14 este Isahar, pe când în versetul 11 este un măgar disponibil pentru Șilo. În același fel și noi putem fi instrumente pentru folosința exclusivă a Stăpânului (Luca 19.30-31). Apoi, în versetul 21, găsim o căprioară lăsată liberă, ceea ce vorbește despre libertatea după robie. Atunci când Dumnezeu intervine cu mântuirea Sa (versetul 18), robia lui Isahar se transformă în libertatea lui Neftali.

Ce binecuvântare bogată este să ne bucurăm de libertatea pe care ne-a dat-o Hristos! Atunci nu mai suntem robi ai străinilor, ci slujim numai Lui și aparținem învingătorilor din Apocalipsa 2 și 3, care-și așteaptă răsplata de la Hristos, nu din partea lumii. Numai prin puterea credinței putem învinge lumea (1 Ioan 5.4). Deși Isahar era un măgar puternic, puterea firească nu este de nici un folos (Exod 13.13). Să nu uităm niciodată aceasta și să purtăm numai jugul lui Hristos.

Capitolul 6

DAN

„Dan va judeca pe poporul său ca una din semințiile lui Israel. Dan va fi un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, mușcând călcâiele calului, făcând să cadă călărețul pe spate, în ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!” (Geneza 49.16-18)

Dan va judeca pe poporul său

Iacov începe această binecuvântare cu un joc de cuvinte asupra numelui lui Dan, cum a făcut și cu Iuda (versetul 8). Dan (= judecător) avea să judece pe poporul său ca pe una din semințiile lui Israel (versetul 16). Dan era primul fiu al Bilhei, roaba Rahelei, și pentru Rahela, nașterea lui a dovedit că, în final, Dumnezeu a răzbunat-o în conflictul ei cu Lea: „Rahela a zis: „Dumnezeu mi-a făcut dreptate, mi-a auzit glasul și mi-a dăruit un fiu. De aceea i-a pus numele Dan“ (Geneza 30.6). Și, conform ultimelor cuvinte ale lui Iacov, semnificația acestui nume avea să se reflecte și ea în comportarea lui Dan. El avea să judece propriul popor întocmai ca pe una din celelalte seminții.

În general se înțelege prin aceste cuvinte că Dan nu va fi mai prejos decât ceilalți fii ai lui Iacov, deși s-a născut dintr-o roabă. Ca și celelalte seminții, Dan va obține o măsură de independență pentru poporul său, pentru urmașii săi. Din cărțile Iosua și Judecători știm că a durat destul de mult până să se împlinească aceasta și că Dan nu a judecat întotdeauna în felul cel mai frumos. Probabil că la aceasta se referă Iacov în versetul 17 când îl compară pe Dan cu un șarpe periculos care-și biruie vrăjmașul printr-un atac prin surprindere. Moștenirea din sud, care i-a căzut inițial la sorți lui Dan, s-a dovedit a fi prea mică, în parte datorită rezistenței amoriților. De aceea, daniții s-au dus în partea cea mai de nord a țării și au atacat pe locuitorii liniștiți și fără grijă din Laiș sau Leșem, după care au numit cetatea Dan (Iosua 19.40-48; Judecători 1.34; 18.1-

31). Această cetate a devenit de atunci orașul de graniță nordică a Israelului, dând naștere expresiei: „tot Israelul de la Dan la Beer-Șeba (în sud)“.

Cuvintele din versetele 16-17 de asemenea amintesc multor comentatori ai Scripturii de faptele vestitului judecător din seminția lui Dan, Samson, care, de unul singur, a putut înfrânge forțele superioare ale filistenilor, așa cum o viperă poate arunca jos chiar un călăreț. Șarpele cu corn despre care se vorbește aici este un șarpe mic, de culoarea nisipului, care-și trage numele de la cei doi mici solzi de deasupra ochilor. Bine camuflat datorită culorii, poate ataca mortal prin surprindere.

Dan va fi un șarpe

Explicația profetică a acestor versete decurge în mod firesc de aici. În versetele dinainte am văzut că Israel avea să fie împărțiat printre națiuni (Zabulon) și să ajungă în totul dependent de acestea (Isahar). Totuși, în viitor, se va ridica un conducător care va fi respectat și va obține din nou o măsură de independență, dar nu fără a folosi tactici ale unei mari viclenii. Acest viitor împărat al evreilor va fi inspirat de satan însuși, „șarpele cel vechi... care înșeală întreaga lume“ (Apocalipsa 12.9).

Despre el se poate, într-adevăr, spune că are venin de aspidă sub buze (Romani 3.13). El se va da drept Mesia, dar în fapt nu va fi decât un fals Hristos, care doar arată ca un miel, dar vorbește ca un balaur. El va atrage majoritatea poporului evreu în idolatrie. Aceasta se va întâmpla până la jumătatea ultimei săptămâni profetice a lui Daniel, când Anticristul va practica idolatria în templul reconstruit la Ierusalim și va impune închinarea la sine și la conducătorul imperiului roman restabilit. El va fi păstorul cel nebun, profețit de Zaharia, care va aduce ruina poporului său, deoarece va domni („judeca“) printr-o favoare a forțelor răului cu care a încheiat un pact (Isaia 28.15; Daniel 9.27; 11.36-39; Zaharia 11.15-17; Matei 24.15; 2 Tesaloniceni 2.3-4; Apocalipsa 13.11-18).

De aceea, această explicație profetică sugerează că, de fapt, calul și călărețul menționați de Iacov în versetul 17 nu simbolizează pe vrăjmașii lui Israel, ci pe Israel însuși. În Exod 15.1, 21, calul și călărețul său simbolizează puterea lui Faraon, în timp ce în Isaia 63.13 aceasta este o imagine a lui Israel („ca pe un cal în pustie, fără ca ei să se împiedice“). Deci suntem pe deplin îndreptățiți să privim cuvintele lui Iacov ca o referire profetică la comportarea viclană a Anticristului, care va provoca decăderea propriului său popor, făcându-i total neputincioși.

Nu este potrivit să interpretăm profetia lui Iacov ca fiind o dorință, cum fac unele traduceri („fie ca Dan să fie un șarpe pe cărare“ etc). Aici nu avem nimic altceva decât un tablou al faptelor lui Dan în ce privește propriul său popor, din punct de vedere profetic. Mai mult, cum am putea lega versetul 17 cu 18, dacă îl interpretăm ca pe o dorință sau ca fiind ceva favorabil? Atunci nu ar mai fi necesar ajutorul Domnului! Dar, în adevăr, nu există nimic mai nefavorabil și mai dezastruos decât faptele Anticristului. Activitatea răului în ultimele zile și totala neputință a lui Israel înaintea revenirii lui Hristos sunt destule motive pentru a ne ruga pentru mântuire. Ajutorul lui Israel poate veni numai de sus și, în aceste versete, Iacov exprimă gândurile și sentimentele rămășiței credincioase din acele zile.

Deci acest verset arată venirea Anticristului și pare să indice - conform unei tradiții foarte vechi - că el va ieși din Dan. Din acest punct de vedere este ușor de înțeles de ce Dan lipsește de pe lista celor pecetluiți din semințiile lui Israel în Apocalipsa 7. Dincolo de aceasta, găsim deseori pe Dan menționat în legătură cu apostazia și idolatria, în Levitic 24, un dănit a fost primul israelit care a hulit. În Judecători 18, daniții au introdus un cult al idolilor în noul loc în care s-au așezat. În 1 Împărați 12, Ieroboam a instituit închinarea la vițeei pe care îi făcuse în Betel și în Dan. În sfârșit, ne-am putea gândi la o anumită analogie între comportamentul șarpelui din versetul 17 și acela al seminței șarpelui din Geneza 3.15, care va răni călcâiul seminței femeii. Acțiunile lui satan sunt întotdeauna îndreptate împotriva lui Mesia (sămânța

femeii) și a alor Săi. Așa a fost în trecut și tot așa va fi și în viitor, în domnia Anticristului, puterea lui satan se va manifesta deplin.

Mântuirea Domnului

Odată atins acest punct inferior al istoriei lui Israel, este timpul potrivit descoperirii mântuirii Domnului (versetul 18). Atunci când stricăciunea omului căzut și puterea celui rău se manifestă în cel mai înalt grad în Anticrist, omul păcatului, numai Domnul va putea aduce ușurare. El o va face descoperindu-Și ajutorul, mântuirea al cărei Izvor este și pe care a pregătit-o pentru toți cei care iubesc venirea Lui. Acesta este întotdeauna răspunsul glorios la necesitatea noastră. Atunci când tot ce ne-a mai rămas de făcut este să mărturisim că suntem total neajutorați, El ne va arăta mântuirea Lui. Iacov a așteptat-o și de aceea s-a rugat: „În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!”

Acestea sunt cuvinte profetice care în viitorul apropiat vor fi repetate de rămășița credincioasă în groaznicele împrejurări din necazul cel mare (Psalmul 3.8; 38.15; 39.7; 119.166). În trecut, Israel a ajuns să cunoască mântuirea Domnului pe malurile Mării Roșii (Exod 14.13) și în viitor vor fi din nou scăpați de toți vrăjmașii și vor intra în moștenirea lor prin El. Din nou, Domnul va lupta pentru ei în timp ce ei vor sta liniștiți. Ca și Iona, ei vor ajunge pe pământ solid odată ce vor recunoaște că mântuirea este a Domnului (Iona 2.9-10). La cea de-a doua venire a Mântuitorului ei vor avea parte atât de mântuirea din afară, cât și de cea lăuntrică, a iertării păcatelor (Isaia 53.5-12; Zaharia 12.10; 13.1). Puterea Anticristului și a conducătorului imperiului roman restabilit vor fi nimicite, iar satan va fi legat (2 Tesaloniceni 2.8; Apocalipsa 19.20; 20.2). După aceea, întreaga creație va fi eliberată de sub robie și stricăciune, iar Hristos Își va lua domnia.

Fără îndoială că este bine și pentru noi să „așteptăm în tăcere ajutorul Domnului” (Plângerile lui Ieremia 3.26). Deja am ajuns să cunoaștem această mântuire prin întâia venire a lui Hristos; o vedem în moartea și în învierea Lui. Hristos a murit pentru a ne elibera de păcatele noastre și prin învierea Lui suntem îndreptățiți. Dar mântuirea în toată plinătatea ei, în ultimă instanță fericirea, nu va fi partea noastră până la venirea Lui. Deși prin credință suntem deja mântuiți, încă Îl așteptăm pe El, ca Mântuitorul nostru din cer, care să ne transforme trupurile și să ne introducă în acel loc în care păcatul nu poate pătrunde (Efeseni 2.8; Filipeni 3.20-21).

Această profecie se aplică și Bisericii în responsabilitatea ei, care a eșuat în mărturie aici pe pământ. Nu avem decât să ne gândim la istoria profetică a Bisericii din Apocalipsa 2 și 3: Așa cum în istoria lui Israel, seminția lui Dan s-a legat de introducerea idolatriei, tot așa se întâmplă în istoria Bisericii cu Pergam și cu Tiatira (Apocalipsa 2.14, 20). Astfel că punctul inferior atins prin Dan în Geneza 49 își găsește replica în biserica apostată din ultima carte a Bibliei, care, în ultimă instanță, este descrisă ca Babilonul cel mare (Apocalipsa 17 și 18). Și, conform Scripturii, Babilonul este leagănul idolatriei (Geneza 11.1-9; Iosua 24.2; Zaharia 5.5-11). În timp ce creștinătatea de nume se îndreaptă grăbită spre judecată, o rămășiță păstrează cu tărie ceea ce inițial a fost încredințat Bisericii și îi menține mărturia până la venirea lui Hristos. În Apocalipsa 2 și 3, această rămășiță este privită în cei care nu iau parte la stricăciunea generală și din acest motiv sunt numiți biruitori. Ca și Iacov, ei așteaptă mântuirea Domnului. La cea de-a doua venire, Hristos va aduce eliberarea pentru ai Săi.

În sfârșit, există câteva lecții practice care au în vedere viața noastră personală de credință. În mijlocul apostaziei putem conta pe ajutorul și mângâierea aduse de Dumnezeu, astfel încât să trăim ca învingătorii care rămân credincioși Cuvântului și Numelui lui Hristos. Chiar acum, când privim înainte spre mântuirea deplină care ne așteaptă, experimentăm puterea mâinii Aceluia care este cu noi.

Putem trasa o paralelă între rugăciunea lui Iacov pentru descoperirea mântuirii lui Dumnezeu și rugăciunea din Romani 7.24 pentru eliberarea de sub puterea păcatului și a morții. Scurta rugăciune de la sfârșitul lui Romani 7 reprezintă punctul de întoarcere în lupta creștinului cu puterea păcatului care locuiește în el, tot așa cum cuvintele lui Iacov reprezintă punctul de

întoarcere în Geneza 49. Și la fel cum în următorii trei fii ai lui Iacov (Gad, Așer și Neftali) vom vedea binecuvântarea care este partea învingătorului. În Romani 8 vedem viața de biruință a creștinului în puterea Duhului lui Dumnezeu. Aici vedem rezultatul practic al mântuirii lui Dumnezeu și eliberarea de care ne bucurăm prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Să încheiem cu câteva remarci pozitive asupra seminției lui Dan. În binecuvântarea lui Moise citim despre Dan următoarele: „Dan este un pui de leu care se aruncă din Basan“ (Deuteronom 33.22). Încă mai este o binecuvântare pentru Dan în ceea ce privește stăpânirea de ultimă instanță a moștenirii în Țara Făgăduinței. Nimic negativ nu se afirmă aici despre el. Dimpotrivă, el își ia în stăpânire moștenirea ca un leu tânăr.

În Ezechiel 48, Dan nu este exclus de la împărțirea țării la începutul Împărăției păcii și este chiar una dintre primele seminții care-și primește moștenirea în nordul Israelului. Harul lui Dumnezeu va triumfa peste răutatea omului și peste puterea lui satan care s-a manifestat foarte clar în istoria acestei seminții și care, din punct de vedere profetic, se va desfășura din plin după răpirea Bisericii.

Capitolul 7

GAD

„Peste Gad vor năvăli cete înarmate. Dar și el se va năpusti peste călcâiele lor și le va urmări“
(Geneza 49.19)

Prin luptă spre victorie

Dan nu este urmat de fratele său Neftali, cel de-al doilea fiu al Bilhei, ci de Gad, fiul cel mai mare al roabei Leei, Zilpa (Geneza 30.7-11). Fără îndoială că această ordine este legată de modelul profetic pe care se întemeiază Geneza 49. Conflictul reprezentat prin Dan și Gad preced bogăția binecuvântării care ne este prezentată în Așer și Neftali. Această binecuvântare cuprinde mai multe referiri la semnificația numelui Gad (= ceată). Altfel decât în Geneza 30.11, unde cuvântul pare să fie în legătură cu „noroc“, numele este aici legat de cuvântul „o ceată de năvălitori“, ca și de cuvântul „a năvăli“, care se repetă (1 Samuel 30.8, 15, 23; 1 Împărați 11.24; 2 Împărați 5.2; Habacuc 3.16). În final, cetele de tâlhari care îl amenință pe Gad vor fi înfrânte și urmărite de el. Gad se va năpusti peste călcâiele lor sau, în cuvintele NKJV, „va birui în final“. El îi va urmări și îi va împrăști.

Din punct de vedere istoric este ușor de recunoscut importanța acestei binecuvântări. Moștenirea lui Gad era situată pe malul răsăritean al Iordanului și adesea expusă atacurilor dinspre est și sud ale popoarelor arabe din deșert și ale amoniților. Dând dovadă de spirit războinic, gadiții au reușit în repetate rânduri să înfrângă aceste cete ostile. Iefta a înfrânt înaintarea amoniților (Judecători 11); și, împreună cu celelalte două seminții care locuiau pe malul de est al Iordanului, gadiții i-au înfrânt pe hagareniți (1 Cronici 5.10; 18-22). Vitejia gadiților care l-au urmat pe David când încă fugea de Saul este mult lăudată (1 Cronici 12.8-15). Ei arătau ca leii și erau iuți precum gazelele de munte. Este evident că binecuvântarea lui Iacov are mult în comun cu cea a lui Moise în care, de asemenea, este lăudată vitejia lui Gad, care nu numai că și-a cucerit propria moștenire la răsărit de Iordan, ci a și ajutat la cucerirea Canaanului (Deuteronom 33.20-21).

Din punct de vedere profetic, imaginea lui Gad arată în tip vitejia rămășiței lui Israel la a doua venire a lui Hristos în vederea întemeierii Împărăției păcii. Întocmai cum, în vechime, David a avut vitejii lui, Mesia își va folosi eroii pentru a înfrânge pe vrăjmași și pentru a-și întemeia Împărăția (Isaia 11.14; Mica 4.13; 5.7-8; Zaharia 12.6). Această fază a manifestării mântuirii Domnului va avea loc după judecata asupra fiarei (prințul roman), a profetului mincinos (Anticristul) și a oștilor lor, judecată ce va fi împlinită de Domnul Însuși la apariția Sa

(Apocalipsa 19.11-21). Am văzut aceasta în profeția asupra lui Dan care vorbește despre activitățile Anticristului și despre dorul rămășiței credincioase. Profeția despre Gad ne duce un pas mai departe și ne arată cum Domnul va conduce pe poporul său, prin război, spre victorie asupra națiunilor din jur.

Dumnezeu ne dă victoria

Dar putem aplica aceste principii și în cazul nostru. Ne-am referit deja la biruitoarii din Apocalipsa 2 și 3: În mijlocul tuturor conflictelor rezultate din eșecul Bisericii în responsabilitatea ei, Domnul îi conduce pe ai Săi prin luptă spre victorie. Astfel, ei merg din putere în putere, primind ajutorul și mântuirea Lui în lupta cu vrăjmașii din jur. Când ne gândim la pericole, cum ar fi părăsirea dragostei dintâi (Efes), persecuțiile și calomniile (Smirna), amestecul cu lumea (Pergam), falsele profeții (Tiatira), formalismul (Sardes), iudaismul (Filadelfia) și indiferența spirituală (Laodiceea), nu ne putem împotrivi acestora decât prin puterea Domnului, luând aminte la Cuvântul Său. „Cine are urechi, să asculte ceea ce Duhul zice bisericilor“ (Apocalipsa 2.7, 11, 17, 29; 3.6, 13, 22).

În sens practic, aceasta se aplică și la conflictul cu păcatul dinăuntru, așa cum este descris în Romani 7. Chemarea pentru mântuire și eliberare: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa?“ (versetul 24), primește răspunsul prin aceea că ochii ne sunt îndreptați spre ceea ce Dumnezeu a făcut prin Hristos: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru!“ (versetul 25). Prin lucrarea terminată a lui Hristos, Dumnezeu Și-a arătat mântuirea, eliberându-ne de sub legea păcatului și a morții. Astfel, putem duce o viață de biruință prin puterea Duhului Sfânt, în timp ce privim înainte spre deplina mântuire care va fi descoperită la a doua venire a lui Hristos. Aceasta este tema din Romani 8, care arată că Dumnezeu transformă în cuceritori pe răscumpărații Săi și ne prezintă pericole din afară, care ne vor amenința atât timp cât satan va fi prințul lumii acesteia (Geneza 49.35-37).

Astfel, profeția asupra lui Gad ne arată că victoria - după luptă - este rezultatul manifestării mântuirii lui Dumnezeu. Din punct de vedere profetic, faptul acesta este adevărat pentru Israel, iar din punct de vedere spiritual și practic este la fel de adevărat pentru noi. Domnul dorește să ne facă biruitori aici pe pământ, indiferent pe ce front se dă lupta. Profețiile care urmează arată mai departe rezultatele mântuirii Domnului (Așer și Neftali), în timp ce culmea acestora este că ochii noștri sunt îndreptați spre gloria lui Hristos Însuși (așa cum se vede în Iosif și Beniamin).

Capitolul 8

AȘER

„Așer dă o hrană minunată; El va da bucate alese împăraților“ (Geneza 49.20)

Hrană din abundență

Când s-a născut Așer, Lea a spus: „Ce fericită sunt! Căci fiicele mă vor numi fericită“. De aceea i-a pus numele AȘER (= fericit - Geneza 30.13). Binecuvântările lui Iacov și Moise se află în deplin acord cu aceasta, amândouă prezentându-l pe Așer ca un copil al norocului.

Lui Așer i s-a dat o moștenire foarte rodnică în Canaan, anume zona de coastă de la Carmel până la Sidonul cel mare (Iosua 19.24-31). El producea mari cantități de alimente, cum ar fi cereale și ulei, atât pentru propria seminție cât și pentru Fenicia învecinată. Este de presupus că împăratul Solomon l-a aprovizionat pe prietenul său Hiram, împăratul Tirului, cu cereale și ulei din zona lui Așer în schimbul cherestelei pe care i-a furnizat-o pentru construcția Templului (1 Împărați 5.11). Probabil că al doilea rând al binecuvântărilor lui Iacov se referă la această aprovizionare a curții lui Hiram (și Ezechiel 22.17). În binecuvântările lui Moise, abundența

uleiului de măsline în moștenirea lui Așer este redată prin imaginea lui Așer cufundându-și picioarele în ulei: „Așer este mai binecuvântat decât fiii; favorizat să fie de frații lui și să-și cufunde piciorul în untdelemn“ (Deuteronom 33.24 - NASB).

Această binecuvântare este o referire profetică la bogăția și prosperitatea de care se va bucura Israel în timpul mileniului, când marile conflicte din zilele din urmă se vor fi sfârșit (vezi capitolul anterior). Atunci va fi abundență de grâu în țară (Psalmul 72.16; 85.12). Cerul va asculta pământul și pământul va asculta grâul, vinul nou și untdelemnul și acestea vor asculta pe Izreel (Osea 2.21-22). Hambarele vor fi pline de grâu, iar teascurile vor da pe dinafară vin nou și untdelemn. Munții vor picura vin dulce și va curge lapte din dealuri (Ioel 2.19, 24; 3.18). Plugarul îl va ajunge din urmă pe secerător și cel care calcă strugurii pe cel care împrăștie sămânța (Amos 9.13). Odată ce Domnul a dat o întorsătură destinului lui Israel și l-a restabilit, ei se vor bucura de o abundență de hrană. Țara va produce și delicatose împărătești, asigurând astfel și satisfacerea necesităților altora, întreg pământul va fi binecuvântat în Israel și prin Israel, iar națiunile vor umbla în lumina Domnului și vor lua parte la ospățul dărniceiei pregătit de Domnul (Isaia 25.6).

Aplicația spirituală decurge în mod firesc din aceasta. Avem un tablou al bogăției învingătorului care iese din luptă nevătămat (conform diferitelor promisiuni și binecuvântări pentru învingători din Apocalipsa 2 și 3). Suntem de asemenea determinați să ne gândim la partea prezentă a credinciosului, el fiind bogat în Dumnezeu și binecuvântat chiar acum cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești (1 Corinteni 1.5; Efeseni 1.3; Coloseni 2.2). Și noi ne putem bucura de un belșug de hrană spirituală. Ca și Așer, ar trebui să ne bucurăm de un belșug de hrană și să-l împărțim cu alții, spre exemplu cunoașterea tuturor tainelor descoperite nouă prin slujba apostolului Pavel, cu care creștinii maturi se pot hrăni (1 Corinteni 3.1-2; 4.1; Efeseni 4.13-14; Evrei 5.13-14). Aceste taine sunt cu adevărat „bunătăți împărătești“, potrivite înaltei poziții pe care Dumnezeu a dat-o copiilor Săi.

Bogata și fertila moștenire a lui Așer mai poate fi comparată și cu partea cea bună pe care și-a ales-o Maria și care nu i se va lua (Luca 10.42). În timp ce stăm la picioarele Domnului și ascultăm Cuvântul Său, mâncăm și suntem satisfăcuți. Hristos dă oilor Sale viață din belșug (Ioan 10.10).

Și în Psalmi citim despre belșugul din casa lui Dumnezeu și despre măduva și grăsimea cu care credinciosul va fi săturat (Psalmul 36.8; 63.5).

Viața prin Duhul

Expresia „hrana lui va fi îmbelșugată“ (sau „pâinea lui va fi grasă“ - KJV) pare să se refere în principal la belșugul măslinilor și al uleiului de măsline în teritoriul lui Așer și acest gând este confirmat prin binecuvântarea lui Moise. Deci, întâi de toate, această imagine ne amintește de activitatea Duhului lui Dumnezeu, care este în mod obișnuit simbolizată prin untdelemn (Zaharia 4.2, 6, 14; Matei 25.1-13; 2 Corinteni 1.21-22). Lucrarea Duhului este izvorul puterii pentru mărturia noastră aici, jos, și de asemenea, fundamentul pentru a arăta o iubire de frați adevărată, în binecuvântarea lui Moise, dragostea frățească experimentată de Așer este în mod expres legată de bogăția lui în untdelemn: „Plăcut să fie fraților lui și să-și moaie piciorul în untdelemn“ (Deuteronom 33.24). Și tocmai într-o atmosferă de unitate frățească Duhul poate lucra nestingherit (Psalmul 133.1-2).

Din punct de vedere practic există o legătură clară între această binecuvântare și Romani 8, întrucât viața de biruință a creștinului este în mod evident o viață în puterea Duhului lui Dumnezeu (a „untdelemnului“). Duhul care locuiește în noi descoperă viața lui Hristos în noi. În timp ce profeția despre Gad avea a face cu victoria asupra puterii păcatului care locuiește în noi, ca un rezultat al acesteia, viața în Duh se vede aici în Așer. Este o viață bogată și fructuoasă, deoarece Duhul produce în noi roade pentru Dumnezeu (Romani 8.4-14). Urmând acesteia, binecuvântarea lui Neftali ne arată cântecul triumfător al libertății creștine (Romani 8.15-16).

Astfel, la Gad, ideea principală este victoria, la Așer rodnicia, iar la Neftali libertatea. Oricum, toate privilegiile și binecuvântările creștinului sunt rezultatele mântuirii Domnului, pe care Iacov o aștepta cu credință și care acum ne-a fost descoperită prin Isus Hristos. Așa că putem trăi ca adevărați așeriți și copii fericiți ai lui Dumnezeu spre gloria Numelui Său și pentru binele altora.

Capitolul 9

NEFTALI

„Neftali este o căprioară liberă: rostește cuvinte frumoase“ (Geneza 49.21)

Cântecul libertății

Aici, în Geneza 49, Neftali este ultimul din cei patru fii născuți din roabele soțiilor lui Iacov, deși în Geneza 30 el este menționat al doilea, înaintea lui Așer și Gad. Această abatere de la ordinea cronologică poate fi explicată în lumina faptului că spusele lui Iacov despre Neftali marchează un apogeu special după punctul inferior exprimat în Dan și în rugăciunea pentru intervenția mântuitoare a lui Dumnezeu (versetul 18). În timp ce Gad și Așer arată puterea victorioasă și abundența, rezultate din harul salvator al lui Dumnezeu, Neftali ne înfățișează cel mai glorios fruct al harului: cântecul triumfător al libertății.

Este remarcabil, într-adevăr, faptul că ideea de libertate („Neftali este o căprioară liberă“) își găsește expresia în fiul unei roabe. Aici se observă un contrast evident cu Isahar, care, deși nu s-a născut dintr-o roabă, a devenit rob la o muncă impusă (versetul 15). Isahar era un măgar de povară, în timp ce Neftali era o căprioară liberă, cu cea mai mare libertate de mișcare posibilă. O căprioară liberă nu este împiedicată de nimic în mersul ei rapid și simte din plin libertatea. Semnificația numelui Neftali (= luptele mele - Geneza 30.8) sugerează că această libertate nu se poate obține fără luptă.

În ceea ce privește împlinirea istorică a acestui verset, mai mulți comentatori arată spre promptitudinea și aptitudinile bărbaților din Neftali în conflictul cu Iabin și Sisera (Judecători 4). Condușe de judecătorul Barac, un neftalit, semințiile din nord au reușit să se elibereze de sub mâna lui Iabin, împăratul Canaanului. Asemenea căprioarelor iuți, ei l-au urmat pe Barac în bătălie, spre o nouă libertate. Recunoștința pentru salvarea lor este exprimată în cântarea Deborei (Judecători 5), care urmează victoriei și pare a fi o mostră din acele „cuvinte frumoase“ la care Iacov se referă în binecuvântarea lui.

Imaginea unei căprioare libere este înlocuită aici cu cea a unui cântăreț, dar legătura este limpede. Noua libertate conduce la „cuvinte de laudă și mulțumire“, cum se spune în Targum, o veche traducere aramaică. Așa că nu este necesar să citim „iezi“ în loc de „cuvinte“, așa cum fac unii (Revised Standard Version, NIV) de dragul legăturii dintre cele două părți ale acestei binecuvântări („care face iezi frumoși“). Alții merg chiar până acolo încât renunță la imaginea căprioarei și o înlocuiesc cu cea a unui stejar care dă ramuri frumoase (NEB). Oricum, corecturile făcute textului în ebraică rămân dubioase.

Imaginea unei gazele sau a unei căprioare este folosită și în alte locuri în Scriptură pentru a exprima rapiditatea și agilitatea războinicilor (2 Samuel 2.18; 1 Cronici 12.8). David spune că Dumnezeu îi face picioarele ca ale unei căprioare și îl așează în locuri înalte (2 Samuel 22.34; Psalmul 18.33) și aceeași comparație o face și profetul Habacuc (3.19). Cum umblă o căprioară pe înălțimile ei, așa a intrat Neftali în ținuturile înalte ale moștenirii lui din nordul Canaanului (Judecători 5.18).

De asemenea este foarte interesantă expresia „cerboaica zorilor“ din titlul Psalmului 22, care se referă la ziua cea nouă ai cărei zori mijesc după ce Hristos a purtat singur lupta pe crucea calvarului. Luther leagă titlul acestui psalm de prinderea lui Hristos în timpul nopții și de judecarea Lui înaintea Sinedriului în zorii dimineții și traduce „căprioara vânată în zori“. După

alții, aici ni se amintește de jertfa de dimineață - o imagine frapantă a jertfei lui Hristos - care era adusă îndată ce străjerul vestea zorile. Conform tradiției evreiești, primele mijiri ale zorilor aveau forma coarnelor unei căprioare - „ca două coarne de lumină ce se ridică dinspre răsărit și umplu lumea de lumină“ (F. Delitzch).

Libertatea creștină

Aceasta este importantă pentru subiectul nostru, de vreme ce adevărata libertate și mântuire, atât pentru Israel cât și pentru națiuni, se poate baza numai pe lucrarea încheiată a lui Hristos. Prima parte a Psalmului 22 redă lupta Lui și scăparea care-I este adusă în final de Dumnezeu (Geneza 49.1-21), în timp ce a doua parte cuprinde „cuvinte frumoase“, inspirate, ce rezultă din prima (Geneza 49.22-31). Deoarece moartea nu-L putea reține, nopții suferinței i-a urmat dimineața mântuirii și a laudei. În învierea Sa, Hristos a primit răspunsul divin la suferințele Sale (versetul 21), astfel încât El poate cânta acum laude în mijlocul fraților Săi, cărora le-a descoperit Numele Tatălui (versetul 22; Evrei 2.12). Acesta fiind rezultatul actual pentru Adunare, curând El va cânta laude lui Dumnezeu și în marea adunare a Israelului restaurat și strâns din nou în țara lui (Geneza 49.23-26). Iar în Împărăția păcii, aceste laude vor fi auzite până la marginile pământului (Geneza 49.27-28), pentru că toate națiunile se vor pleca înaintea Prințului păcii. Astfel, binecuvântarea crucii se va extinde la tot pământul, chiar în viitorul îndepărtat.

În același timp aceasta explică semnificația spirituală și profetică a binecuvântării lui Neftali. Pe crucea lui Hristos s-au întâlnit lumina și întunericul și s-a pus o bază de dreptate pentru descoperirea luminii mântuirii, care de atunci a cuprins pământul și care se va arăta în toată strălucirea ei în zorii mileniului. Viața în lumină a creștinului, libertatea de fiu după robia legii păcatului și a morții, cântecul triumfător al răscumpăraților, care aduc închinare Tatălui, toate acestea se întemeiază pe lucrarea încheiată a lui Hristos și eliberarea Lui din legăturile morții. Fiind uniți cu El, putem umbla și noi în libertatea adusă prin înviere și putem lăsa să curgă de pe buzele noastre „cuvintele frumoase“ ale cântării mântuirii. Toate aceste privilegii, care se bazează pe învierea lui Hristos și culminează cu închinarea adusă Tatălui în puterea Duhului Sfânt, le găsim în Romani 8.15-16.

În ce privește istoria profetică a Bisericii - asupra căreia și Geneza 49 ne oferă o schiță sumară -, Neftali înfățișează reînnoirea cântării de laudă deja menționată în capitolul despre Iuda. Îndată ce Biserica se amestecă cu lumea (Zabulon) și este dominată de principii lumești (Isahar), cântarea de laudă în cinstea Tatălui și a Fiului dispare din mijlocul ei. Totuși, rămășița credincioasă, care așteaptă descoperirea mântuirii Domnului, se bucură de acest privilegiu. Nu numai că ei își înving vrăjmașii (Gad) și mănâncă o hrană bogată (Așer), dar, datorită libertății de care se bucură, devin adevărați închinători. Aceasta este aplicația spirituală a binecuvântării asupra lui Neftali: răscumpărații Domnului cântă cântarea cerească spre gloria Celui care i-a răscumpărat și care este vrednic să primească lauda și cinstea în toată veșnicia (Apocalipsa 5).

Sensul profetic al acestui verset pentru Israel, care va cânta o cântare nouă aici, pe pământ, în timpul mileniului, este paralel cu cel arătat anterior, deoarece, după toate luptele din vremurile de sfârșit, atât pentru poporul lui Dumnezeu cât și pentru întreaga creație, va rămâne o odihnă de sabbat (Psalmul 92, 96, 98). Atunci se va proclama un an al eliberării pentru țară și pentru popor, marele jubileu, în timpul căruia Sionul va fi mângâiat și uns cu „untdelemnul de bucurie“ (Levitic 25; Isaia 35.10; 51.11; 61.1-3). Va răsună cântarea recunoștinței pentru eliberare (Isaia 25, 26) și se vor auzi „cuvintele frumoase“ ale răscumpăraților Domnului. În acea zi, întreg Israelul se va bucura de ceea ce se spune despre Neftali în binecuvântarea lui Moise: că va fi „sătul de bunăvoință și coplesit cu binecuvântări de la Domnul“ (Deuteronom 33.23).

Capitolul 10

IOSIF

„Iosif este Vlăstarul unui pom roditor, Vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; ramurile lui se înalță deasupra zidului. Arcașii l-au provocat, au aruncat săgeți și l-au urmărit cu ura lor. Dar arcul lui a rămas tare și mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov. De acolo este păstorul, stâncă lui Israel. De la Dumnezeu tatălui tău care te va ajuta și de la Cel Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările adâncului de jos, cu binecuvântările sânilor și ale pântecelui. Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările părinților mei și se înalță până în creștetul dealurilor veșnice: ele vor fi peste capul lui Iosif, peste creștetul capului celui ce a fost pus deoparte de frații săi“ (Geneza 49.22-26).

Un pom roditor

Faptul că Iosif era fiul pe care Iacov l-a iubit cel mai mult (Geneza 37.3) este confirmat și de lungimea și importanța acestei binecuvântări. Citind-o, nu putem să nu ne gândim la ceea ce s-a spus despre Isaac, fiul favorit al lui Avraam: „...și lui i-a dat el tot ce are“ (Geneza 24.36). De fapt, toate aceste lucruri date lui Iosif cuprind mult mai mult decât ceea ce posedă Iacov și putea acorda fiului său. El a vorbit despre tot ceea ce Dumnezeu pusese deoparte pentru Iosif și pentru urmașii lui. Ca profet, Iacov a vestit această binecuvântare divină, care se definește mai ales în ultimele două versete (25-26) și care este precedată de două comparații.

Mai întâi, Iosif este un pom roditor (sau o viță roditoare), ale cărui ramuri trec peste zid (versetul 22). Această imagine este urmată de un simbol complet diferit, cel al unui arcaș. Iosif este și un bun arcaș, care nu a cedat atacurilor vrăjmașilor, pentru că Dumnezeu i-a dat putere (Geneza 49.23-24). Așa că, în fapt, binecuvântarea are trei părți. În ultima parte, Iosif este descris ca „prințul“ (NIV, NEB) sau ca „cel deosebit“ (NASB) între frații săi (a se vedea și binecuvântarea lui Moise din Deuteronom 33.16). Alte versiuni notează aici cel „care a fost despărțit de frații săi“ (NKJV, RSV) sau „acel unul separat de frații săi“ (JND, NIV note). Aceasta este prima situație din Scriptură în care întâlnim ideea de nazireu, o persoană pusă deoparte în totul pentru Domnul.

În toate aceste aspecte - pom roditor, arcaș și prinț - Iosif este în mod frapant un tip al lui Hristos. Am putea spune că atât în umilință cât și în înălțare, Iosif reprezintă unul dintre cele mai frumoase tipuri ale lui Hristos din Vechiul Testament. Aceasta ne este demonstrată clar și în Noul Testament, pentru că în cuvântarea lui Ștefan din Faptele Apostolilor 7, suferințele cauzate lui Mesia de către ai Săi sunt ilustrate prin viețile lui Iosif și Moise. Așa cum Iosif a fost urât de frații lui și vândut ca rob în Egipt, Isus a fost respins de „ai Săi“ (Ioan 1.11) și dat în mâinile națiunilor. La fel, Moise a fost renegat și respins de neamul său când a venit la ei prima dată.

Dar și în înălțarea lui, Iosif este un tip al lui Hristos. Așa cum Dumnezeu a fost cu Iosif și l-a scos din toate necazurile, făcându-l domn peste Egipt, Hristos a fost eliberat din moarte și înălțat ca să stea la dreapta lui Dumnezeu, fiind acum Mântuitorul vieții și al lumii (conform noului nume al lui Iosif din Geneza 41.45). Fiecare trebuie să vină acum la Hristos ca să primească „pâinea vieții“.

În imaginea tânărului pom fructifer sau a viței (literal: „fiu al unuia care aduce roade“), vedem două trăsături ale vieții lui Hristos în umilință aici pe pământ. Hristos a trăit o viață în perfectă dependență de Dumnezeu și a adus rod bogat pentru El. Vlăstarul de lângă izvor (versetul 22) ne reamintește de binecunoscutul tablou al copacului sădit lângă izvoare, care apare adesea în Scriptură (Psalmul 1.3; Ieremia 17.8). Ca Om dependent, Hristos și-a găsit toate resursele în Dumnezeu, astfel încât a putut aduce mult rod pentru Dumnezeu atât din Israel cât și dintre națiuni. Acestea din urmă sunt indicate în partea a doua a versetului 22: ramurile trec peste zid. Slujirea lui Hristos a fost fructuoasă chiar și în afara zidului despărțitor dintre Israel și

națiuni (pentru că poporul Israel era îngrădit de Lege și despărțit de națiuni prin aceasta). Un exemplu în acest sens îl oferă discuția Lui cu samariteanca și convertirea samaritenilor, care a urmat (Ioan 4).

Această purtare a roadelor, desigur, nu se limitează la viața lui Hristos pe pământ, ci continuă până acum. Prin lucrarea Duhului Său, Hristos aduce multă roadă în afara viei lui Israel. Harul lui Dumnezeu se întinde spre toți oamenii, aducând roade pentru Dumnezeu în întreaga lume. În ce privește viața lui Iosif însuși, rodnicia menționată aici este legată de obicei de nașterea lui Efraim. Dumnezeu îl făcuse roditor pe Iosif în țara Egiptului și îl binecuvântase cu fii (Geneza 41.52).

Un arcaș

În versetele care urmează găsim imaginea ofensivă a arcașului asaltat de vrăjmașii lui. Arcașii (literal: „maestrii săgeților“) l-au lovit cu atâta vrăjmășie încât, în versetul 23, se folosesc nu mai puțin de trei verbe diferite pentru a exprima aceasta („l-au provocat“, „au aruncat săgeți“ și „l-au urmărit cu ura lor“). Aplicate la Iosif, aceste versete se referă probabil la vrăjmășia fraților săi și la încercările din casa lui Potifar. Referirea lor la Hristos este, de asemenea, destul de limpede. Ce multe săgeți s-au aruncat asupra Lui! Conducătorii iudei îi erau vrăjmași și L-au hărțuit neîncetat. Profetul Ieremia compară limba mincinoasă cu o săgeată ucigătoare (9.8). Multe întrebări înșelătoare „au fost trase“ asupra lui Hristos, dar El a putut para toate aceste „săgeți“ (Matei 22.15-46).

Ne amintim de asemenea de ispitirea din pustie, unde satan a tras zadarnic cele mai ascuțite săgeți asupra lui Hristos. În final, acest „maestru al săgeților“ a trebuit să recunoască superioritatea lui Hristos și să plece de la El. Hristos i-a putut contracara atacurile luând de fiecare dată o altă săgeată potrivită din „tolba“ Scripturii. Satan nu a putut rezista repetatelor cuvinte: „Este scris“. Acesta este totdeauna secretul puterii în lupta spirituală. Așa a fost Hristos victorios asupra vrăjmașului aici pe pământ, ca Om dependent. Noi, de asemenea, putem rămâne neclintiți, trăind numai prin puterea pe care ne-o dă Dumnezeu prin Cuvântul Său. Tot așa și Iosif a fost întărit și testat prin Cuvântul lui Dumnezeu (Psalmul 105.19).

Acest principiu al dependenței totale de Dumnezeu în luptă este elaborat în versetul 24: „Dar arcul lui a rămas tare și mâinile lui (literal: „brațele mâinilor lui“) au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov“. Imaginea întrebuintată aici este aceea că Dumnezeu Însuși își pune mâinile puternice pe brațele arcașului pentru a-l sprijini și a-i face toate mișcărilor agile și pline de forță. Dumnezeu este Ajutorul desăvârșit al războinicului, pentru că El este „Puternicul lui Iacov“ (Isaia 1.24; 49.26; 60.16 și Psalmul 132.2, 5).

Iacov știa din proprie experiență cât de puternic este Dumnezeu ca să ajute și să aducă eliberare chiar și din cele mai grele situații. Spre sfârșitul vieții sale, Iacov a avut o cunoaștere apropiată a lui Dumnezeu, așa cum probează celelalte titluri pe care le-a folosit pentru Dumnezeu în aceste versete. Dumnezeu este, de asemenea, „Stânca lui Israel“, „Păstorul“ (versetul 24), „Dumnezeul tatălui tău“ și „Cel Atotputernic“ (versetul 25). În calitate de Piatră sau Stâncă, Dumnezeu este fundamentul solid pe care credința poate apoi zidi (Deuteronom 32.4, 18; Psalmul 18.31; 31.2-3; 62.2, 6-7). Hristos este atât Piatra din capul unghiului cât și Piatra de boltă, respinsă de oameni, dar aleasă și scumpă în ochii lui Dumnezeu (Isaia 28.16; Psalmul 118.22; Zaharia 4.7; Matei 21.42; Efeseni 2.20; 1 Petru 2.4-7).

În Scriptură mai este o învățătură foarte importantă despre Dumnezeu ca Păstor al poporului Său. În capitolul precedent, Iacov a spus că Dumnezeu fusese Păstorul lui în tot timpul vieții până în acea zi (Geneza 48.15). Ca și David, putem spune la modul cel mai personal: „Domnul este Păstorul meu“ (Psalmul 23.1). În viitor, Israel va fi condus de un singur Păstor (Ezechiel 34.23; 37.24). Hristos este Păstorul cel bun (Ioan 10.11, 14), marele Păstor (Evrei 13.20) și „Păstorul cel Mare“ (Căpetenie - NASB) al poporului Său (1 Petru 5.4).

Versetele 24 și 25 sunt, de fapt, o frază lungă care ne zugrăvește diversele trăsături ale lui Dumnezeu, ca Acela care întărește și susține pe arcaș. Pe lângă aceea că Îl cunoștea pe Dumnezeu ca Păstorul, Stânca lui Israel și Puternicul lui Iacov, patriarhul Îl cunoștea personal și ca Dumnezeul său și ca Cel atotputernic. Iar dorința lui pentru fiul său era ca și acesta să fie ajutat și binecuvântat de Cel atotputernic. Dumnezeu S-a descoperit în mod special lui Avraam, Isaac și Iacov ca Dumnezeul Cel atotputernic (Geneza 17.1; 28.3; Exod 6.3) și, în această calitate, El este izvorul întregii griji și al tuturor binecuvântărilor alor Săi.

O binecuvântare întreită

Menționarea Dumnezeului Celui Atotputernic îl conduce pe Iacov la binecuvântările care aveau să fie efectiv partea lui Iosif: „Cel Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările adâncului de jos, cu binecuvântările sânilor și ale pântecelui“ (versetul 25). Este o triplă binecuvântare, care cuprinde în primul rând darurile bune de sus, cum ar fi ploaia, roua și soarele; în al doilea rând, ceea ce este dedesubt, cum ar fi pânzele subterane de apă care alimentează izvoarele și pâraiele (Deuteronom 8.7; 33.13); și, în al treilea rând, ceea ce-i este dat omului aici, pe pământ, fertilitatea omului și a animalelor. Astfel Iosif este binecuvântat sub toate aspectele. Împlinirea istorică a acestei profeții se poate vedea în marea și fertila moștenire a lui Efraim și Manase în țara Canaan. Astfel, în cei doi fii ai săi, Iosif a primit partea dublă la care avea drept întâiul-născut. Totuși, cum am văzut mai înainte, Iuda avea să fie seminția împărătească.

Binecuvântările strânse pentru Iosif erau atât de bogate, încât Iacov a putut spune: „Binecuvântările tatălui tău (adică binecuvântările date de tatăl tău) întrec binecuvântările părinților mei“ (versetul 26). Astfel, binecuvântarea lui Iosif a întrecut toate binecuvântările anterioare date de Dumnezeu patriarhilor. Unele traduceri moderne spun „binecuvântările munților din vechime“ (NIV) sau „munților veșnici“ (RSV) în loc de „binecuvântările părinților mei“. Acest gând se repetă în propoziția următoare: „...până în creștetul (sau dărnicia) dealurilor veșnice“. Cele mai bune produse ale pământului, roadele cele mai alese (Geneza 27.28; Deuteronom 33.15-16), aveau să fie strânse peste capul lui Iosif, cum spune versetul 26: „Ele să vină peste capul lui Iosif, peste creștetul capului domnului fraților săi“. Poate că trebuie să ne gândim la punerea mâinilor, așa cum Iacov și-a pus mâinile pe capul lui Iosif pentru a-l binecuvânta. Fiind un profet, el era canalul pentru binecuvântarea divină pregătită lui Iosif.

Această ultimă parte a binecuvântării (Geneza 49.25-26) are mult în comun cu binecuvântarea lui Moise pentru Iosif (Deuteronom 33.13-16). Când vorbește despre favoarea Celui care locuia în rug, Moise menționează încă o trăsătură a lui Dumnezeu. Și în acest fel a ajuns Moise să-L cunoască pe Dumnezeu: ca Cel Sfânt care, deși este un foc mistuitor, putea locui în mijlocul unui popor păcătos. Pe lângă toate celelalte binecuvântări, asupra capului lui Iosif avea să vină favoarea Celui care locuia în rug, Iosif fiind din nou numit „cel distins între frații săi“. Sensul literal al cuvântului folosit aici este „cel despărțit“ sau „nazireul“, o binecunoscută idee ce reiese din viața lui Samson și din legea nazireului în Numeri 6.

Iosif a avut un loc aparte și unic între frații săi și este, în această privință, și un simbol frumos al lui Hristos, Acela care a fost consacrat lui Dumnezeu și recunoscut ca întâi-născut între mai mulți frați. În timpul vieții Sale aici pe pământ, Hristos S-a dăruit total lui Dumnezeu și, după ce a înlăturat păcatul prin sacrificiul Său, trăiește acum pentru Dumnezeu în sfințenia cerului (Romani 6.10; Ioan 17.19). El este adevăratul Nazireu, adevăratul Iosif, căruia îi sunt date toate binecuvântările (Iosif = El va adăuga). Într-adevăr, Tatăl a dat toate lucrurile în mâinile Fiului Său iubit (Ioan 3.35). Dumnezeu L-a întâmpinat cu binecuvântări bogate și L-a binecuvântat pentru totdeauna (Psalmul 21.3; 45.2).

Și noi Îl cunoaștem, prin credință, ca Fiul Binecuvântat al Tatălui și Moștenitorul a tot ceea ce este în cer și pe pământ. Contemplându-L astfel, știm că, fiind ai Lui, suntem și noi binecuvântați cu orice binecuvântare în Cel iubit. El va veni curând să ne ia sus, spre a ne duce în gloria pe

care a pregătit-o pentru frații Săi. Atunci vom primi întreaga măsură a mântuirii, pe care în prezent încă o așteptăm (Geneza 49.8). Dar chiar și acum, dorința Lui este să fie glorificat în viețile noastre, astfel încât să fim schimbați după chipul Său, pentru că scopul întregii creșteri spirituale este ca El, Întâiul-născut între mai mulți frați, să fie văzut în ei (Romani 8.29).

Dar, la întoarcerea Sa, și poporul Lui pământesc Îl va cunoaște ca fiind Domnul din cer, pe care Dumnezeu L-a copleșit cu onoruri și cu binecuvântări. Întocmai cum frații lui Iosif s-au plecat înaintea celui pe care odinioară îl respinseseră și îl dăduseră în mâinile națiunilor, Israel se va pocăi și se va pleca înaintea Hristosului preamărit. Vor privi pe Cel pe care L-au străpuns (Zaharia 12.10). Când Se va arăta El, nu numai că va binecuvânta rămășița poporului Său, ci va și nimici cu desăvârșire pe toți vrăjmașii Săi. Această judecată va aduce restaurarea tuturor lucrurilor. Aceasta ni se prezintă în tip în binecuvântarea lui Beniamin.

Capitolul 11 BENIAMIN

„Beniamin este un lup care sfâșie în bucăți. Dimineța devorează prada, iar seara împarte prada răpită“ (Geneza 49.27)

Un lup care sfâșie

Imaginea lupului fioros simbolizează spiritul de luptător și viteza cu care Beniamin și-a doborât vrăjmașii. În Vechiul Testament nu se vorbește totdeauna favorabil despre lup (Ieremia 5.6; Ezechiel 22.27; Habacuc 1.8; Țefania 3.3). Faptul că sunt menționate aici atât dimineța cât și seara arată că Beniamin are întotdeauna succes în luptă.

Se pot da multe exemple despre spiritul războinic al seminției lui Beniamin. Beniamiți binecunoscuți au fost judecătorul Ehud (Judecători 3.15), împăratul Saul (1 Samuel 9.1-2) și fiul său Ionatan, Șimei și Șeba, care s-au răzvrătit împotriva lui David, Mardoheu (Eстера 2.5) și apostolul Pavel (Filipeni 3.5). Toți au fost oameni cu spirit de luptător. Înainte de convertirea lui, Pavel persecuta Adunarea lui Dumnezeu, iar după convertire a luptat pentru ea ca nimeni altul. Mardoheu și Eстера au luptat pentru poporul lui Dumnezeu și au împărțit prada lui Haman și a aliaților lui.

Când ne gândim la „împărțirea prăzii“, ne putem gândi și la tot ceea ce a realizat Saul pentru Israel prin victoriile sale, astfel încât el putea îmbrăca în purpură și cu podoabe pe fiicele Israelului (2 Samuel 1.24). Ionatan, purtând lupta credinței, a câștigat și el o mare victorie (1 Samuel 14.1-45). Seminția lui Beniamin avea mulți trăgători cu praștia și arcași îndemânatici (Judecători 20.16; 1 Cronici 8.40; 12.2; 2 Cronici 14.8; 17.17).

Astfel avem numeroase exemple care arată cât de potrivită este această binecuvântare. Binecuvântarea lui Moise pentru Beniamin are un caracter total diferit, zugrăvind-l pe Beniamin ca fiind cel iubit de Domnul, care locuiește împreună cu El în siguranță și este ocrotit de El (Deuteronom 33.12). În Deuteronom, subiectul binecuvântării nu este caracterul lui Beniamin, ci moștenirea lui în Țara Făgăduinței și favoarea deosebită pe care Dumnezeu i-a arătat-o prin aceea că Și-a așezat Templul pe teritoriul lui.

El împarte prada răpită

Din punct de vedere profetic, Beniamin ne oferă un tip al lui Hristos reîntors, care își va nimici cu desăvârșire toți vrăjmașii atunci când Se va arăta în glorie. Iosif și Beniamin sunt un dublu tip al lui Hristos, așa cum Se va descoperi El la sfârșitul vremurilor. În istoria lui Iosif din cartea Geneza, Beniamin, fratele lui, este menționat de douăsprezece ori. Unirea lor este la fel, tipică: Iosif este un tip al lui Hristos umilit și glorificat, asupra Căruia se odihnește întreaga

favoare a lui Dumnezeu, în timp ce Beniamin este un tip al Domnului reîntors, care va domni aici, pe pământ, din partea lui Dumnezeu. Sunt mai multe simboluri duble ca acesta în Scriptură: Moise și Aaron, David și Solomon, Iosua și Zorobabel.

În această privință, semnificația numelui lui Beniamin prezintă și ea importanță (Geneza 35.18). Rahela l-a numit Ben-Oni (= fiul durerii mele), dar tatăl său l-a numit Beniamin (= fiul mâinii drepte - NASB). Israel va avea de trecut prin multă amărăciune, prin necazul cel mare, înainte de apariția lui Mesia, care stă acum la dreapta lui Dumnezeu și care va veni pe norii cerului (Daniel 7.13-14; Matei 26.64).

Când vor miși zorile dimineții mileniului, Domnul va răsări ca Soarele dreptății (2 Samuel 23.3-4; Maleahi 4.1-2) și va înfrânge pe toți vrăjmașii Săi. Rămășița credincioasă a lui Israel va fi binecuvântată și va fi părtașă la rezultatele victoriei Lui. Dar partea necredincioasă a poporului, cea care l-a urmat pe Anticrist, va fi judecată de El. Domnul va împărți răsplata de foc arzător și va pune capăt vieții regelui apostat de la sfârșitul vremurilor (2 Tesaloniceni 1.7-8; 2.8). Când va coborî din cer ca învingător, va lovi națiunile cu sabia care-I iese din gură (Apocalipsa 19.11-21). Atunci se vor ivi zorii unei zile noi pentru această lume și Hristos va domni ca Prinț al păcii.

În 1 Corinteni 15 citim că El trebuie să domnească până ce va fi pus pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale și că moartea va fi ultimul dușman desființat (Geneza 49.25-26). Din Apocalipsa 20 se vede că aceasta va avea loc la sfârșitul domniei Lui, după judecata în fața marelui tron alb. Atunci Hristos va preda Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, ceea ce va marca începutul stării veșnice, în care Dumnezeu este totul în toți. Moartea și hadesul vor fi aruncate în iazul de foc, astfel încât puterea morții nu-și va mai găsi loc în noua creație (Apocalipsa 20.14; 21.4). Cred că acesta este sensul profetic al „dimineții” și al „serii” din această binecuvântare. Binecuvântarea lui Beniamin acoperă întreaga „zi” a domniei lui Hristos. Cei care aparțin lui Hristos sunt uniți cu El ca Marele învingător și vor fi părtași la rezultatele victoriei Lui finale asupra morții (Beniamin împarte prada). Dar există și o aplicație spirituală valabilă pentru noi chiar acum. În binecuvântările lui Iacov am văzut creșterea spirituală a credinciosului, a cărei culme este prezentarea lui Hristos Însuși în gloria Sa, așa cum este văzut în ai Săi. După sublimul punct de întoarcere din versetul 18 - rugăciunea pentru intervenția mântuirii Domnului - am văzut puterea victoriei (în Gad), rodnicia (în Așer), ca și libertatea creștinului și capacitatea lui de a aduce închinare (Neftali). Totuși, cununa fericirii noastre nu este mântuirea, ci Însuși Mântuitorul care dorește să fie glorificat în viețile noastre. Noi Îl privim ca pe Domnul gloriei, care este centrul și sursa oricărei binecuvântări (Iosif) și Omul de la dreapta lui Dumnezeu (Beniamin), care ne face „mai mult decât biruitori” chiar acum.

Capitolul 12

REZUMAT

1. Ordinea fiilor lui Iacov în Geneza 49

După cum se vede din tabelul de mai jos, această ordine este numai în parte identică cu ordinea nașterii:

Geneza 29, 30, 35 (nașterea)	Geneza 49 (binecuvântarea)
1. Ruben (Lea)	Ruben
2. Simeon (Lea)	Simeon
3. Levi (Lea)	Levi
4. Iuda (Lea)	Iuda
5. Dan (Bilha)	Zabulon
6. Neftali (Bilha)	Isahar
7. Gad (Zilpa)	Dan
8. Așer (Zilpa)	Gad
9. Isahar (Lea)	Așer
10. Zabulon (Lea)	Neftali
11. Iosif (Rahela)	Iosif
12. Beniamin (Rahela)	Beniamin

Binecuvântându-și fiii, Iacov s-a adresat întâi fiilor Leei, punându-l pe Zabulon înaintea lui Isahar. Apoi urmează fiii roabelor, dintre care Neftali este ultimul menționat. Ambilor fii ai Zilpei, roaba Leei, li se acordă un loc între cei doi fii ai Bilhei, roaba Rahelei. În final avem pe Iosif și pe Beniamin, cei doi fii ai Rahelei, soția pe care Iacov a iubit-o mai mult decât pe Lea și pentru care slujise socrului său, Laban, încă șapte ani.

Această ordine este în acord cu regulile dreptului prin naștere stabilit de Moise mai târziu (Deuteronom 21.15-17), pentru că fiul soției iubite nu putea fi favorizat în dauna întâiului născut, care era fiul celei ne iubite. Faptul că Ruben și-a pierdut dreptul de întâi-născut a fost în întregime din vina lui. El s-a suit în patul tatălui său și a comis adulter cu Bilha, concubina tatălui său și de aceea i-au fost retrase privilegiile (Geneza 35.22; 49.3-4; 1 Cronici 5.1-2). Poziția legată de dreptul prin naștere a revenit lui Iuda, cel de-al patrulea fiu al Leei (peste Simeon și Levi s-a sărit datorită violenței comise împotriva locuitorilor din Sihem). Avuția legată de această poziție - întâiul-născut avea dreptul la o parte dublă de moștenire - a revenit totuși lui Iosif, primul fiu al Rahelei cea iubită. Sau, mai curând, a revenit lui Efraim și Manase, fiii lui Iosif, pe care Iacov îi binecuvântase anterior și pe care, mai mult sau mai puțin, îi adoptase ca fii ai săi (Geneza 48). Astfel, Efraim și Manase au obținut locuri de sine stătătoare între semințiile lui Israel (Deuteronom 33.17). De asemenea vedem că atât Iuda cât și Iosif capătă poziții de întâietate în binecuvântările lui Iacov, Iuda primind poziția de conducător, iar Iosif bogăția rezervată întâiului-născut.

Este remarcabil faptul că, spre deosebire de Ismael din istoria lui Avraam, fiii roabelor nu au aici poziții separate sau inferioare, ci sunt binecuvântați împreună cu ceilalți fii ai lui Iacov. Despre Ismael, Dumnezeu a spus că fiul roabei cu nici un chip nu va fi moștenitor împreună cu cel al femeii libere (Geneza 21.8-21). Din acest principiu apostolul Pavel trage concluzia că există o distincție netă între iudei și creștini, între oamenii aflați în robie și cei liberi (Geneza 4.21-31). Ei sunt binecuvântați separat. Dar, în binecuvântarea lui Iacov, diferența dintre Israel și

Biserică nu joacă nici un rol. În timp ce Avraam este „tată“ al unei semințe cerești și al uneia pământești, Iacov este într-un fel mai special acela care a dat naștere Israelului după carne. Cei doisprezece fii ai lui Iacov oferă un tablou complet al poporului pământesc al lui Dumnezeu. Potrivit guvernării lui Dumnezeu, ei sunt binecuvântați împreună, pentru că, în Scriptură, numărul doisprezece este întotdeauna legat de guvernarea lui Dumnezeu asupra poporului Său.

Deci, dacă ordinea fiilor lui Iacov în Geneza 49 nu este determinată de ordinea nașterii lor, nici de ordinea mamelor lor, ce principiu este folosit aici? Răspunsul este că se iau în considerație atât factorul profetic cât și cel spiritual, care fac din aceste binecuvântări un tablou splendid al istoriei lui Israel până în ultimele zile.

2. O istorie profetică a lui Israel și a lumii

Am convingerea că și acest capitol ne oferă, de asemenea, o schiță sumară a istoriei omului luată ca întreg, întrucât aceasta este real centrată în jurul lui Israel. În primii trei fii vedem cum omul natural a dat greș chiar de la început. Ruben este călăuzit de poftele lui, în timp ce Simeon și Levi făceau uz de violență. Aceste două rele: corupția lăuntrică și violența manifestată în exterior, au constituit mereu cele două rele principale de la căderea omului încoace. Aceste fenomene pot fi întâlnite în repetate rânduri, atât în istoria omenirii cât și în cea a lui Israel.

Păcatul lui Adam și al Evei a fost pofta, iar cel al lui Cain violența, iar ei au trebuit să fie izgoniți din prezența lui Dumnezeu. Judecata potopului a fost atrasă de corupția și violența care au umplut pământul. Dar după potop n-a apărut nici o îmbunătățire vizibilă. Omul a dorit să-și facă un nume și a început să se închine la idoli; aflăm și de Nimrod, un vânător puternic înaintea Domnului.

Apoi, odată cu chemarea lui Avraam, Dumnezeu a făcut un început nou prin aceea că a separat o națiune de celelalte, pentru ca aceasta să-I slujească și să fie numai a Lui. Totuși, și istoria lui Israel a fost aceea a unei triste căderi, atât în pustie cât și în Țara Făgăduinței. Corupția și violența au marcat ultimele capitole ale cărții Judecători, ca și primele capitole din 1 Samuel. Dar apoi Dumnezeu a adus eliberarea prin împăratul David, a cărui naștere este menționată chiar și în cartea Rut.

Această perioadă a istoriei lui Israel se reflectă în profeția lui Iacov asupra lui Iuda, seminția împărătească, profeție în care nu se aude decât laudă (Iuda = laudă). A fost o epocă de aur pentru Israel atunci când națiunile din jur îi erau supuse. Cuvintele lui Iacov despre Șilo (= cel care aduce odihna) se referă, probabil, în primul rând, la Solomon, împăratul păcii. Dar este evident că ele țintesc mult dincolo de el, așa cum arată cuvintele că sceptorul nu se va depărta din Iuda până la venirea lui Șilo, de care vor asculta popoarele. De aceea profeția despre Șilo este o profeție mesianică. Iuda avea să aibă un rol proeminent până la venirea lui Hristos, deși mai târziu acesta s-a limitat la regatul celor două seminții și a scăzut chiar mai mult după întoarcerea din robia babiloniană. Națiunile I-au devenit ascultătoare lui Hristos încă de pe acum, prin ascultarea credinței (Romani 16.26); totuși trebuie să concluzionăm că această profeție se extinde mai departe în viitor. Domnul nostru a fost respins, iar epoca de pace și prosperitatea universală, despre care vorbea Iacov, au fost amânate până la a doua venire a lui Hristos. Atunci El va domni ca Prinț al păcii și domnia Lui se va întinde până la marginile pământului.

Apoi vedem ce s-a întâmplat după perioadele de prosperitate ale lui David și Solomon și, de asemenea, după respingerea lui Mesia: asimilarea cu națiunile și subjugarea de către acestea, sfârșind în completă apostazie. Aceste fenomene sunt prezentate, în tip, prin Zabulon, Isahar și Dan. Aici, din nou, profeția are o dublă importanță, una istorică și una pentru viitor. Israel a intrat treptat sub influența națiunilor din jur, ceea ce a dus la subjugarea lui de către acestea (de exemplu: Egipt, Asiria și Babilon) și la slujirea idolilor acestora.

Aici îl găsim pe Zabulon în legătură cu marea de popoare și națiuni (Isaia 17.12-13; Apocalipsa 17.15). Zabulon (= locuință) era în totul orientat spre națiuni și îndeosebi spre Sidon, de unde își are originea adorarea lui Baal care fusese introdusă în Israel de împăratul Ahab (1

Împărați 16.31-33). Apoi Isahar (= simbrie) s-a supus la muncă forțată și a devenit un rob. În Dan (= judecător) s-a întrupat deplin puterea șarpelui (a lui satan), astfel încât Israel a fost doborât și redus la neputință. Scriptura leagă adesea seminția lui Dan de idolatrie (Judecători 18; 1 Împărați 12.29-30). Israel a părăsit pe singurul Dumnezeu adevărat și în final L-a respins pe Mesia, când El a venit la ei în chip de Rob. Aceasta a marcat sfârșitul istoriei lui Israel și a primului om în responsabilitate. Devenise un mare fiasco și numai mântuirea Domnului a putut aduce eliberarea (versetul 18). Această mântuire s-a arătat în crucea și în învierea lui Hristos.

Apoi în versetul 18 există și un aspect viitor privind mântuirea și restabilirea lui Israel. Scurta rugăciune a lui Iacov este punctul de întoarcere al acestui capitol. După respingerea lui Hristos, procesul de decădere și apostazie descris mai sus s-a repetat. Israel a fost împrăștiat printre națiuni și a devenit din ce în ce mai dependent de ele și aceasta a fost situația lor până astăzi. Acum ajungem la aplicația viitoare a acestor versete. Dan este simbolul Anticristului care va domni („judeca”) peste Israel cu sprijinul conducătorului imperiului roman reînviat și al lui satan însuși (Apocalipsa 13). Idolatria va atinge atunci o culme nemaiegalată, iar rămășița credincioasă a lui Israel va aștepta cu neliniște intervenția mântuirii lui Dumnezeu.

În acel moment, Dumnezeu va da o întorsătură sorții poporului Său. Ca răspuns la rugăciunea din versetul 18, El Își va descoperi mântuirea. Dan marchează punctul minim absolut și, de acolo, istoria lui Israel ia o întorsătură spre bine. Gad, Așer și Neftali arată rezultatele mântuirii lui Dumnezeu în timpurile de sfârșit. Gad (= ceată) se află încă în pericol, datorită trupelor ostile, dar în final este victorios și alungă pe vrăjmaș din țară (vezi Mica 4.14; 5.8). Așer (= fericit) se bucură de un belșug de hrană pe care îl împarte cu alții. Neftali (= luptă) se bucură de libertatea învingătorului și cântă cântarea mântuirii.

În final, Iosif și Beniamin redau o dublă imagine a gloriei lui Hristos în timpul mileniului. Iosif (= el va adăuga) este un tip special al lui Mesia care a fost respins de frații Săi, dar care a fost înălțat de Dumnezeu pentru a sta la dreapta Lui, devenind prin aceasta Mântuitorul lumii. Tatăl Îl privește cu plăcere, iar El primește cele mai bogate binecuvântări. Beniamin (= fiu al mâinii drepte - NASB) simbolizează mai mult aspectul pământesc al domniei lui Hristos. La apariția Lui în zorii mileniului, Hristos va nimici pe toți vrăjmașii Săi. El trebuie să domnească până când ultimul vrăjmaș - moartea - va fi desființat la sfârșitul Împărăției (1 Corinteni 15.24), „seara” (Geneza 49.27), și atunci mileniul va face loc stării veșnice.

Făcând un bilanț, primii trei fii ai lui Iacov înfățișează stricăciunea omului firesc. Ruben (= vedeți fiu) s-a comportat ca un fiu nedemn, iar Simeon (= ascultare) și Levi (= unire) s-au aliat în facerea răului. Trei fii sunt simboluri deosebite ale lui Hristos și ne arată cum intervine El: întâi Iuda și, în final, Iosif și Beniamin. Semnificațiile numelor lor și ale celorlalți au fost date deja. Cel de-al treilea grup de trei - Zabulon, Isahar și Dan - marchează linia descendentă a decăderii și apostaziei lui Israel și, de asemenea, apostazia de la sfârșitul timpului, în ultimul grup de trei - Gad, Așer și Neftali - avem din nou o linie ascendentă și aflăm cum Israel va fi restabilit și va vedea mântuirea Domnului. Geneza 49 este o istorie profetică, din care mai multe părți s-au împlinit deja pe parcursul existenței lui Israel, în timp ce alte părți, cu o valoare profetică în plus, încă își mai așteaptă împlinirea la sfârșitul vremurilor.

3. O istorie a Bisericii

Sunt convins că și acest capitol cuprinde învățături importante privind istoria Bisericii, întrucât chiar și acest capitol al Vechiului Testament a fost scris „pentru învățătura noastră” (Romani 15.4). Datorită respingerii lui Mesia, Israel a fost lăsat deoparte pentru un timp și Dumnezeu are acum, aici, pe pământ, mărturia creștină care, vai, a falimentat în aceeași măsură ca și vechiul popor al lui Dumnezeu. Primii patru fii ai lui Iacov ne arată în tip binecuvântările caracteristice pe care, inițial, Dumnezeu le încredințase poporului Său:

- binecuvântarea de a fi fiu (Ruben);
- binecuvântarea călăuzirii Duhului și a ascultării Cuvântului lui Dumnezeu (Simeon);

- binecuvântarea părtășiei cu Dumnezeu și cu frații credincioși (Levi);
- binecuvântarea de a se închina în duh și în adevăr, recunoscând autoritatea lui Hristos care cântă laudele lui Dumnezeu în mijlocul alor Săi (Iuda).

Dacă urmărim istoria creștinătății, descoperim că aceste privilegii au fost pierdute foarte curând. Fiii lui Iacov nu-și meritau de fapt numele frumoase și, tot așa, viața Bisericii a contrazis deseori chemarea ei înaltă. Creștinii s-au amestecat cu lumea, cu prețul supunerii față de lume, cum vedem la Zabulon (= locuință) și la Isahar (= simbrie). De aceea Hristos a muștră biserica din Pergam cu cuvintele: „Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al lui satan“ (Apocalipsa 2.13). Nesocotindu-și chemarea cerească, Biserica a devenit o importantă putere în afară, aici, pe pământ, și de aceea lumea și „femeia Izabela“ (adică papalitatea, Apocalipsa 2.20) au guvernat-o. În Apocalipsa 2 aceasta culminează, de asemenea, în idolatrie, care în Geneza 49 este văzută în seminția lui Dan. Influența Izabelei se regăsește din nou la sfârșitul timpului în Babilonul cel mare, idolatru (Apocalipsa 17 și 18). Aici, creștinătatea de nume se înfățișează îndreptându-se spre judecată.

În această situație numai Dumnezeu poate pregăti o ieșire. De aceea, rugăciunea acelor care rămân credincioși Cuvântului și Numelui lui Hristos este: „În mântuirea Ta nădăjduiesc, Doamne! “ Chiar și în ceasurile cele mai întunecate există o rămășiță credincioasă biruitoare (Gad își înfrânge vrăjmașii). Ea se bucură de un belșug de hrană spirituală (Așer mănâncă o hrană bogată) și, prin luptă, se eliberează de sub influențele lumești și iudaice (Neftali este o căprioară liberă). Ei vor fi părtași la gloria lui Hristos, care este întâiul-născut între mai mulți frați (Iosif este cel deosebit între frații săi). De asemenea, ei vor domni împreună cu Hristos aici, pe pământ, și vor sta cu El pe scaunul Său de domnie (Beniamin împarte prada). Astfel, binecuvântările care se pierduseră la început devin partea unei rămășițe credincioase care așteaptă deplina descoperire a mântuirii lui Dumnezeu în cea de-a doua venire a lui Hristos.

4. Trepte de creștere spirituală

Pe lângă acestea, Geneza 49 cuprinde lecții valoroase pentru noi, ca indivizi credincioși. Istoria noastră de copii și de fii ai lui Dumnezeu nu este întotdeauna ireproșabilă, așa cum se arată în tip în primii trei fii ai lui Iacov. Prima lecție pe care o învățăm este că „întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urmă“ (1 Corinteni 15.46). În ciuda tuturor privilegiilor care ne sunt acordate, eul nostru cel vechi poate fi o mare piedică. Deși recunoaștem autoritatea lui Hristos în viețile noastre (Iuda și Șilo), putem fi robiți de lume, de lege și de păcat (Zabulon, Isahar și Dan). Atunci, nevoia ne aduce la rugăciune pentru intervenția ajutorului lui Dumnezeu: „În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!“ (versetul 18). Din experiență învățăm că este inutil să ne așteptăm la ceva bun de la noi înșine și că numai Dumnezeu poate aduce eliberarea.

Replica în Noul Testament a acestei scurte rugăciuni a lui Iacov este exclamația din Romani 7.24: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ Dar ceasul cel mai întunecat este tocmai cel dinaintea ivirii zorilor. Și, întocmai cum profeția lui Iacov ia o întorsătură spre bine, din acest punct critic, credinciosul este binecuvântat odată ce ochii i-au fost deschiși să vadă plinătatea mântuirii în Hristos și faptul că el a fost eliberat de sub legea păcatului și a morții. Astfel, el învață să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru că, dintr-un rob, devine un om liber și din învins, învingător. Romani 8 prezintă viața victorioasă a creștinului în puterea Duhului lui Dumnezeu.

Aceasta este exact ceea ce descoperim în următorii trei fii ai lui Iacov. Gad înfrânge pe vrăjmașii care-l atacă. Așer arată viața din belșug, care este partea învingătorului. El mănâncă o hrană bogată și produce delicatose împăratești: el este în stare să împartă cu alții belșugul său. Tabloul este completat de Neftali, care înfățișează libertatea și bucuria credinciosului după lupta din Romani 7. El este o căprioară liberă și spune cuvinte frumoase. El cântă cântarea de laudă a libertății creștine și strigă: „Ava, Tată!“

Acest proces de creștere spirituală își atinge culmea în aceea că însuși Hristos este văzut în cel credincios. Trăirea prin Duh ne transformă după chipul Fiului lui Dumnezeu (Romani 8.14, 29). Aceasta ni se înfățișează în tip prin ultimii doi fii ai lui Iacov, Iosif și Benjamin, care sunt frumoase simboluri ale Domnului Isus. Hristos Însuși este apogeul binecuvântării noastre și cununa fericirii noastre. În Iosif îl vedem atât în respingerea cât și în înălțarea Lui, iar viețile noastre trebuie să fie în acord cu aceasta. Pe de o parte Hristos, în umilința Sa perfectă, este modelul nostru (Filipeni 2); iar, pe de altă parte, Hristos, în gloria Sa cerească, este obiectivul tuturor ambițiilor noastre (Filipeni 3). Dacă El este zidit în noi în acest fel, viețile noastre se vor afla din ce în ce mai mult sub domnia Omului de la dreapta lui Dumnezeu, care ne permite să împărtășim rezultatele biruinței Sale (Benjamin împarte prada). Astfel ajungem la maturitatea spirituală care este atât de des menționată în Noul Testament, iar imaginea lui Hristos se vede clar în noi (1 Corinteni 3.1-3; Galateni 4.19; Efeseni 4.12-16; Coloseni 1.28).

5. Binecuvântarea lui Iacov prin comparație cu cea a lui Moise (Deuteronom 33)

Binecuvântarea lui Iacov are o replică remarcabilă în binecuvântarea lui Moise de la sfârșitul celor cinci cărți ale lui. Diferența esențială este că Geneza 49 pune accent pe responsabilitatea omului, în timp ce Deuteronom 33 accentuează planurile și scopurile lui Dumnezeu. Geneza 49 este, de fapt, o lungă istorie a vinei și a pedepsei, a căderii și a restabilirii. Dar Deuteronom 33 este o imagine a poporului la timpul când, conform sfaturilor harului lui Dumnezeu, i se dau în stăpânire toate binecuvântările Țării Făgăduinței. În acest capitol din urmă, Duhul lui Dumnezeu trece peste toate lucrurile negative pe care Iacov le-a spus despre fiii săi în Geneza 49. Desigur, este și o diferență în modul de adresare. Iacov își privește fiii în calitate de capi și reprezentanți ai celor douăsprezece seminții (Geneza 49.28), în timp ce Moise vorbește chiar semințiilor.

Ordinea fiilor lui Iacov în Deuteronom 33 diferă de cea din Geneza 49. Lui Ruben îi urmează imediat Iuda, care a primit poziția lui Ruben, de întâi-născut. Simeon lipsește cu desăvârșire, probabil pentru că această seminție a fuzionat cu Iuda. Oricum, există tot o listă cu douăsprezece nume, deoarece Efraim și Manase sunt menționați separat în binecuvântarea asupra lui Iosif. Să comparăm acum ordinea în ambele capitole:

Geneza 49	Deuteronom 33
1. Ruben	Ruben
2. Simeon	Iuda
3. Levi	Levi
4. Iuda	Beniamin
5. Zabulon	Iosif (Efraim și Manase)
6. Isahar	Zabulon
7. Dan	Isahar
8. Gad	Gad
9. Așer	Dan
10. Neftali	Neftali
11. Iosif	Așer
12. Benjamin	

Lui Iuda îi urmează Levi, purtătorul unei bogate binecuvântări, ca o recompensă pentru ascultarea de Domnul, după ce Israel păcătuisese, închinându-se la vițelul de aur (Exod 32.25-29). Împreună cu Iosif, el are locul cel mai însemnat în binecuvântarea lui Moise, în timp ce în Geneza 49 acest loc este ocupat de Iuda și Iosif! Deuteronom înfățișează poporul aflat în stăpânirea țării, apropiat de Dumnezeu și trăind după poruncile Lui, pentru care slujba leviților

este necesară. Apoi urmează cei doi fii ai Rahelei, întâi Benjamin, apoi Iosif, o ordine determinată de rațiuni spirituale. În timp ce Levi avea slujba templului, Benjamin avea focul așezării sanctuarului. Ierusalimul făcea parte din teritoriul lui Benjamin și de aceea se spune aici că el locuia în siguranță, aproape de Domnul și că Domnul locuia între umerii lui (= munții lui). Aceasta conduce la deplina binecuvântare acordată lui Iosif, care, ca și în Geneza 49, este numit „prințul“ sau „cel distins între frații săi“. Numai după aceea urmează ultimii doi fii ai Leei și cei patru fii ai roabelor. Binecuvântările lor se află toate în legătură cu stăpânirea și cu bucuria moștenirii în Țara Făgăduinței.

Moise a spus aceste lucruri în ajunul intrării în Canaan, sub conducerea lui Iosua. Dar, în afară de împlinirea istorică a unui număr dintre aceste binecuvântări, există, ca și în Geneza 49, o valoare profetică și spirituală evidentă. Deuteronom 33 cuprinde mai multe referiri la Împărăția viitoare, în care Israel va stăpâni țara nu numai temporar, ci pentru totdeauna. Este remarcabil faptul că, în versetul 7, se spune despre Iuda că va fi adus la poporul lui (din diaspora). Levi va înfrânge pe vrăjmașii săi (versetul 11) - la sfârșitul timpului, aceștia vor fi numeroși -, iar Benjamin va locui în siguranță în țară (versetul 12).

Iosif va conduce chiar națiunile și își va întinde stăpânirea până la marginile pământului (versetul 17). Zabulon și Isahar vor chema națiunile la munte (versetul 19), adică la muntele Domnului, muntele Templului, care în zilele din urmă va fi întemeiat ca muntele cel mai de seamă (Isaia 2.2-5). Ultima referire la mileniu este implicată în versetul de încheiere al binecuvântării lui Moise, unde se spune că vrăjmașii lui Israel vor arăta poporului lui Dumnezeu o ascultare prefăcută. Această expresie apare și în Psalmi și indică în ultimă instanță supunerea națiunilor în timpul domniei lui Hristos (Psalmii 18, 66, 81).

De asemenea, nu poate fi nici o îndoială în privința semnificației practice și spirituale a acestor binecuvântări pentru noi. Tot așa este adevărat pentru noi că „binecuvântarea Domnului este cea care îmbogățește“ (Proverbe 10.22). Și bogățiile noastre sunt în primul rând de natură spirituală, din vreme ce am fost binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos (Efeseni 1.3). Întocmai cum Israel a primit Țara Făgăduinței ca moștenire - a cărei posesie este de fapt subiectul binecuvântării lui Moise - nouă ni s-a dat un teritoriu la fel de vast de binecuvântări spirituale și eterne pentru a-l lua în stăpânire prin credință. Astfel, aici, spre deosebire de Geneza 49, subiectul nu îl constituie treptele creșterii spirituale sau istoria căderii și a restabilirii poporului lui Dumnezeu ca întreg.

În Deuteronom 33, subiectul este posesiunea nestingherită a binecuvântărilor lui Dumnezeu în „țara“ pe care El ne-a dat-o. Deși aceste binecuvântări ne revin individual, aici se arată mai mult partea colectivă. De acestea ne bucurăm în „relații de seminție“, în „familia“ în care Dumnezeu ne așează și în care trăim împreună, familia copiilor lui Dumnezeu (Psalmul 133 și scrierile lui Ioan relatează binecuvântarea pe care Dumnezeu o dă acolo unde frații trăiesc împreună în unitate).

Ultimele cuvinte ale lui Iacov către fiii săi în Geneza 49 sunt fascinante, datorită consecințelor lor cu bătaie lungă. Pe patul de moarte, patriarhul a profețit ceea ce se va întâmpla cu cele douăsprezece seminții care vor descinde din fiii săi. Aceste imagini profetice se extind în viitorul îndepărtat până în perioada mileniului, când Israel, sub domnia lui Hristos, va fi centrul de binecuvântare pentru întregul pământ, în calitate de creștini învățăm, de asemenea, multe lecții practice din acest capitol, deoarece aceste lucruri au fost scrise și pentru învățătura noastră (Romani 15.4).